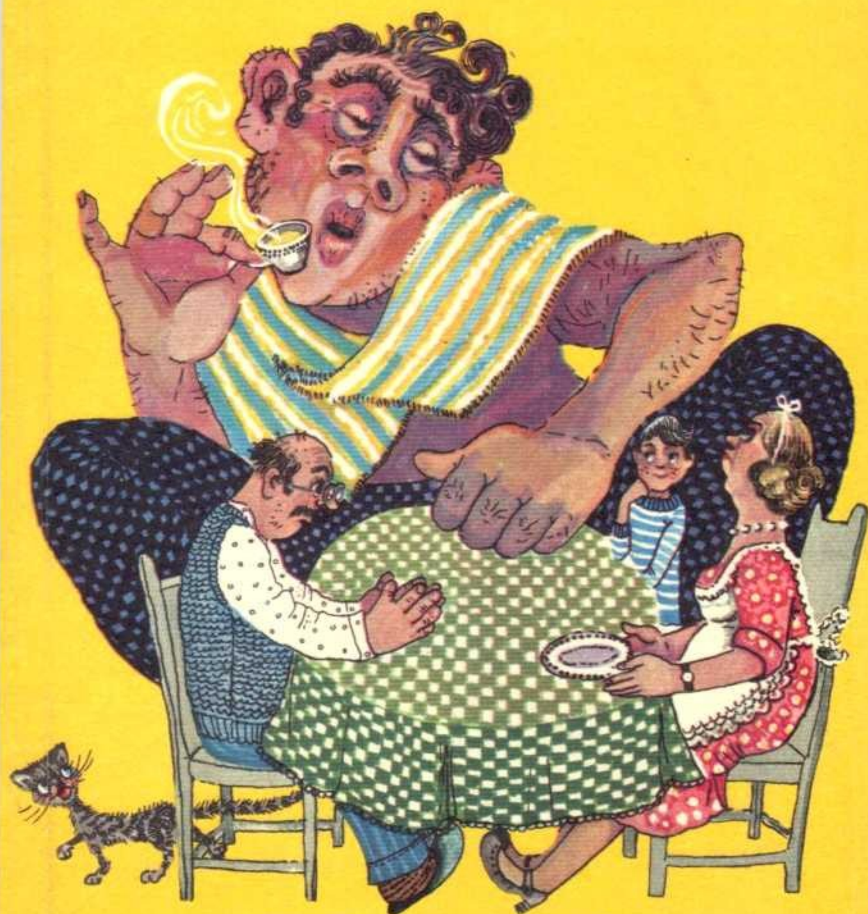

VASILE PETRE FATI

cum am crescut un zmeu

EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREŞTI. 1976
coperta şi ilustraţiile: OCTAVIA ŢARĂLUNGĂ

Cum m-am rătăcit într-o poveste sau a fost odată ca niciodată

Ca să poţi începe o poveste trebuie să priveşti la zăpada de afară, trebuie să te uiţi îndelung la norii de pe cer, la bobul de rouă, la atâtea şi atâtea lucruri aproape nebăgate în seamă. Despre toate acestea poţi să povesteşti întâmplări din cele mai neauzite cu putinţă, atunci când focul aprins pare un cerb cu coame de flăcări, care ar putea să îngenuncheze chiar lângă tine.

Mulţi se feresc de zmei până la adânci bătrâneţi şi se tem pentru totdeauna. Altă dată am numărat până la zece şi pe loc mi-au apărut vrăjitoarele ascunse într-un colţ al casei. Dacă aprinzi un sfeşnic de argint poţi vedea toate acestea aievea şi, mai ales, nu-ţi mai este teamă

de nimic.

Când balaurul îşi aruncă de departe buzduganul în poarta castelului înseamnă că mai ai multe de povestit, că încă povestea nu s-a terminat, într-una din zile am întâlnit într-un colţ al casei câţiva slujitori îmbrăcaţi în veşminte aurite.

— De unde veniţi? am întrebat.

— Venim de peste mări şi ţări, nu se cunoaşte?

— Cum să nu, cum să nu…

Am observat că în mâini ţineau fiecare câte-o casetă, aşa încât am întrebat din nou:

— Ce sunt acelea din mâinile dumneavoastră?

— Sunt casete din lemn de brad… Miroase dacă vrei…

— Ce miros frumos, am zis, parcă am fi într-o pădure, nu-i aşa? Dar la ce vă trebuie?

— În casetele acestea sunt sfaturile cele mai folositoare pentru copii. Cum te cheamă?

— Cornişă, dacă vreţi să-mi spuneţi aşa…

Cu adevărat, în casetele acelea din lemn de brad erau sfaturile cele mai bune din lume. La miezul nopţii simt că de fiecare dată trebuie să sosească un sol de departe al împăratului dându-ţi o veste greu de crezut despre căderea petalelor de mac sau despre alte fapte vitejeşti neştiute de nimeni. Dacă te uiţi bine în jurul tău vezi imediat cum împăratul face semn cu mâna dreaptă, furtunii, şi furtuna se opreşte: printre crenelurile

uriaşe văd lesne cum vânturile obosite se întorc în evantaiele doamnelor de la curte, cum tunetul trece printre străji pe nesimţite.

Am văzut că numai la amiază, când cărăbuşii sunt somnoroşi şi lalelele se deschid doar la sunetul trompetelor, se poate da o luptă dreaptă. Va învinge cel care va bea mai mult sirop, ca să prindă noi şi noi puteri. Aşa se face că într-o seară craiul cel frumos mi-a cerut adăpost.

— Bine, dar de unde vii? am întrebat. Atâta drum până aici…

— Am trecut peste prăpăstii mari de turtă dulce.

— Şi?

— Am întrebat pe geografi bătrâni şi pe astrologi cum trebuie să merg printre potecile din stafide şi printre serpentinele ameţitoare de zahăr…

— Ce drum lung…

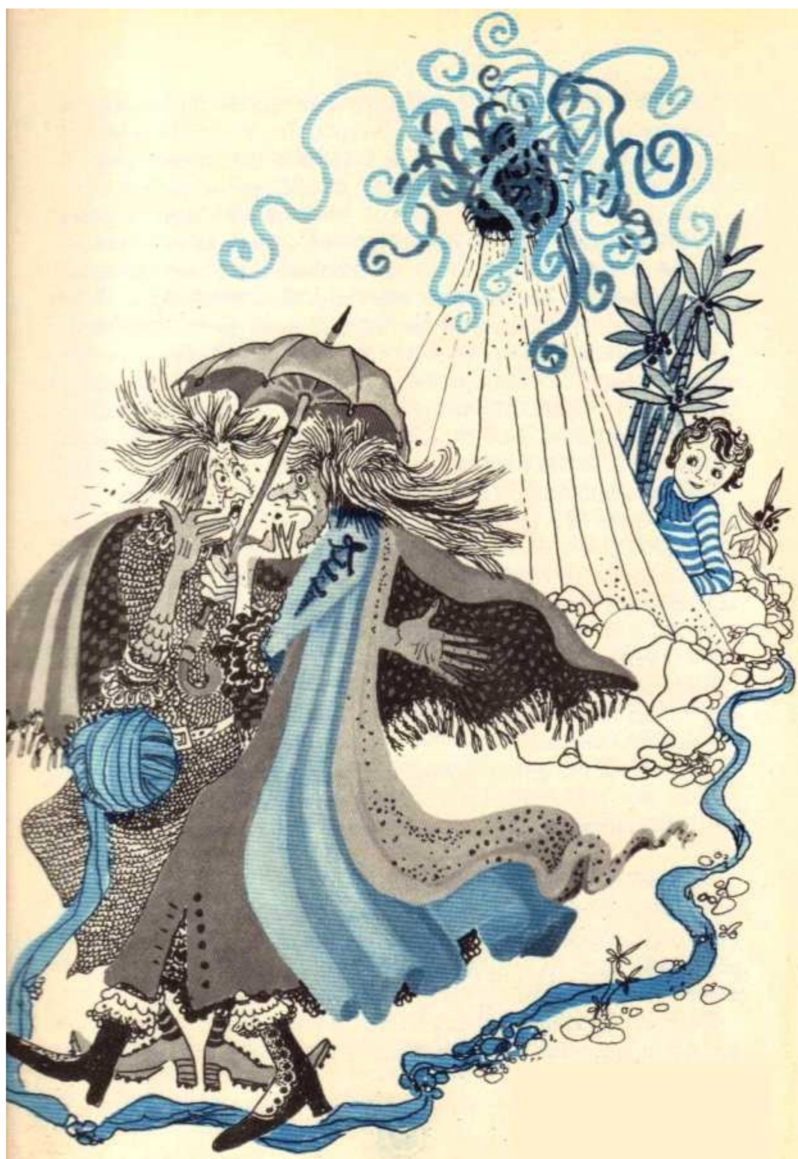
— Am venit pentru adăpost, la noapte!

L-am primit pe loc şi craiul cel frumos a adormit de îndată.

Odată mi s-a întâmplat un lucru de necrezut: m-am rătăcit într-o poveste, în toate părţile unde mă uitam mirosea a zmei. Era foarte târziu, nu mai puteam face nimic. Să te rătăceşti într-o poveste e un lucru de care nu mai auzisem până atunci şi mă gândeam că poate adormisem de vreme ce mi s-a putut întâmpla lucrul acesta.

Ca să-mi dau seama unde sunt mi-am căutat

repede periuţa de dinţi, dar în nicio poveste nu găseşti o periuţă de dinţi adevărată. Acum ce-o să mă fac, cum o scot la capăt? îmi era teamă pentru că peste tot mirosea a zmei. Dacă aş fi avut un băţ de chibrit l-aş fi aprins pe loc; zmeii se tem de chibriturile aprinse pe întuneric.

Era prima dată când mă rătăcisem într-o poveste şi mi se părea că văd de departe luminile casei mele. «Am să merg în vârful picioarelor să

nu trezesc zmeii», mi-am zis, gândindu-mă la luminile acelea unde credeam că este casa mea. Aşa am şi făcut. Mergeam în vârful picioarelor trecând chiar prin dreptul unui castel cum nu mai văzusem până atunci, îmi era frică de tot ce avea să se întâmple pentru că într-o poveste se întâmplă atâtea şi atâtea lucruri greu de crezut. Totul părea adormit. Mi-am zis că nu trebuie să mă ating de nimic, pentru că astfel i-aş fi trezit pe toţi ceilalţi şi nu aş fi ajuns niciodată acasă. Dar dacă în castelul de diamant se află periuţa mea de dinţi?

Am tăcut mult timp privind speriat în urma mea; nu trezisem pe nimeni. Chiar în dreptul castelului era o fată cu părul lung. Culegea flori. Când m-am uitat mai bine, am văzut că pe fiecare petală era scris câte ceva, iar ea încerca să desluşească. Se vedea cât de colo că era nefericită şi ar fi trebuit s-o ajut în vreun fel.

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

— Severin, frumoasa Severin.

— Acum trebuie să mă îndrăgostesc de tine, nu-i aşa? Dacă nu mă îndrăgostesc de tine nu pot să te mai salvez niciodată de aici.

— Asta e adevărat.

— După ce îmi găsesc periuţa mea de dinţi am să mă îndrăgostesc de tine şi am să te salvez. Altfel nu se poate… O periuţă de dinţi din lumea mea face tot atât de mult cât un castel de diamant de aici.

— Bine, Corniţă, am să te aştept.

Mă gândeam s-o întreb ce fata aceea cu părul lung, pe frumoasa Severin, dacă povestea ţine mult, în aşa fel în rit să ştiu cât mai am până acolo unde vedeam luminile casei mele. Am tăcut, de teamă să nu trezesc pe nimeni. Şi aşa obosisem de mers şi era târziu.

Pe drum am întâlnit un împărat care-şi pierduse întreaga împărăţie. Acum stătea sub un copac şi mânca miez de nucă, fără să-i mai pese de nimic.

— Miezul de nucă este cel mai bun după ce pierzi împărăţia, îmi zise împăratul.

— Aţi fost un împărat viteaz?

— Am fost un împărat din cei mai viteji, dar mi-a plăcut mai mult decât orice bătălie miezul de nucă…

Am plecat mai departe, în urma mea slujitorii împăratului ţineau de-o parte şi alta curcubeul cerului, începuse să se însereze şi ar fi trebuit să mă grăbesc. Eram speriat pentru că mă urmăreau două vrăjitoare mergând sub o umbrelă. M-am ascuns după un vulcan pentru a nu fi văzut. Când m-am uitat mai bine vulcanul era plin până în vârf cu beteală. Aşa că nu aveam de ce să-mi fac griji. Vrăjitoarele se grăbeau atât de tare, încât păreau că pun la cale ceva. Când văd o vrăjitoare îmi ţin respiraţia de frică. Aşa s-a întâmplat şi acum. Mergeau în tăcere sub mica umbrelă strângând, ca pe un ghem de lână, cărarea dinaintea lor,

drumul pe care aveam de gând să mă întorc acasă. Mi-am amintit de fata cu părul lung rămasă lângă castel. Am trecut pe neştiute pe lângă ele fără să fiu văzut în vreun fel. Chiar înaintea mea era o cutie poştală. Pesemne că era cutia poştală a vreunei zâne bune. Am privit mai îndeaproape şi am văzut că mica cutie poştală era ţinută în aer, de-o parte şi de alta, de două păsări ciripind fără încetare. Aşa încât cutia poştală era purtată prin tot acel loc, fiecare putând să lase în scris vreo dorinţă sau vreo rugăminte mai mare, însemna că eram pe drumul cel bun numai că în toată povestea asta nu era nici urmă de vreo piatră kilometrică, să pot şti cât mai am până acasă.

Pe drum am văzut urme de galoş şi mi-am spus că trebuie să fie ale zmeului. Zmeul era încă în putere de vreme ce putea merge pe drumurile acelea.

Sus, la mansardă, am văzut pe zâna cea bună şi mi-am zis încă o dată că mica cutie poştală nu poate fi decât a ei. Zâna cea bună m-a văzut de la mansarda ei, cum treceam înspăimântat, în vârful picioarelor. Zâna cea bună ar fi trebuit să ştie că nu căutam altceva decât periuţa mea de dinţi în toată povestea!… Pentru asta poate mi-a şi zâmbit, îngrijea cât era ziua de mare o floarea-soarelui. Trebuie că multe lucruri să se fi întâmplat sus, în mansarda ei.

— Zână bună, am întrebat, aici miroase peste tot a zmei…

— Asta aşa e... Dar am scăpat pe mulţi împăraţi de la necaz, nici nu ştii!

— Cum asta?

— După ce fiecare îmi spune necazul său, supărarea sa, le tom trei picături de mentă pe batistă.

— Atât?

— Atât. Le trece orice necaz.

Pe drum m-am gândit că poate multe războaie ale împăraţilor au fost câştigate numai şi numai cu mirosul acela de mentă. Când o frunză, toamna, cădea pe pământurile, pe moşia altui împărat decât a aceluia căruia i s-ar fi cuvenit, atunci cei doi împăraţi făceau totul pentru a se război. Dar zâna cea bună, pesemne, îi ajuta pe amândoi să scape de orice supărare numai cu cele trei picături de mentă.

Zâna cea bună închise ferestrele mansardei, gata de a adormi, în depărtare se vedeau pajişti înverzite, copaci încărcaţi de frunze. Când zâna cea bună închidea fereastra mansardei sale, însemna că povestea era pe sfârşite. Aşa că am mers mai departe cu gândul, că mai aveam de trecut prin destule peripeţii până să ajung acasă.

Cum m-am întâlnit cu un om care s-a rătăcit într-o oglindă

Acum sunt singur, am mers atâta, am văzut lucruri nenumărate. Cine ştie dacă într-o bună zi n-am să povestesc cuiva toate acestea. De fiecare dată când vreau să povestesc, mă bate o rază de soare pe obraz şi nu-mi mai amintesc bine nici zilele săptămânii. Dar acum observ că cineva mă salută.

— Hei, cine sunteţi? reuşesc să-l întreb.

— Sunt un domn care vă salută. Mă cheamă Toni.

— Un domn care mă salută? Atât?

— Sunt vrăjit, îmi spuse el şi se uită în toate părţile pentru a nu fi auzit în vreun fel.

— Atunci vă salut, domnul meu. Bună ziua. Mă cheamă Corniţă.

— Şi dumneavoastră sunteţi vrăjit? şopteşte el.

Nu văzusem niciodată un om vrăjit. Totul la el, mi-am zis, trebuie să fie vrăjit, altfel nu se poate. Era îmbrăcat în frac şi în joben, pe care era gata să-l ridice în orice clipă pentru a saluta. Poate că toată vraja de care era cuprins nu era alta decât de a saluta pe cei din jur, tot timpul.

— Nu, eu nu am fost vrăjit, domnule. Niciodată nu am fost vrăjit, i-am răspuns cu

tristeţe. I-am făcut o plecăciune cum îmi închipuiam că trebuie să se întâmple în astfel de împrejurări.

— Un adevărat domn, am adăugat apoi, pesemne că trebuie să fie tot timpul vrăjit.

Aşa cum arăta puteai să juri că era scos dintr-un magazin de poveşti.

— Trebuie să vorbim în tăcere, domnul meu, îmi ceru el. Altfel îmi pierd toată vraja…

— Ah, iertaţi-mă… Ar fi trebuit să ştiu asta. Un om vrăjit trebuie să vorbească tot timpul încet, am repetat mai mult ca pentru mine.

— Dacă vorbiţi prea tare aş putea să dispar dintr-o clipă în alta. Şi n-o să mă mai puteţi vedea niciodată…

— Înţeleg, înţeleg, i-am răspuns cu teamă.

Pentru că ştiam că poţi fi vrăjit în somn cu o nuia fermecată l-am întrebat:

— Aţi fost vrăjit în somn cu o nuia fermecată?

— Nu, stimate domn, am fost vrăjit într-o bună zi când mă priveam în oglindă. Apoi m-am rătăcit în oglindă până am ajuns aici, după cum vedeţi. Dar acum sunt cam trist…

— De ce? am îndrăznit.

— Vreau o caleaşcă. Nu aveţi o caleaşcă?

— Nu.

— Ce păcat!

— Dar pentru ce vă trebuie o caleaşcă?

— Cum pentru ce? Un om vrăjit trebuie să aibă întotdeauna o caleaşcă.

— Şi un slujitor, am adăugat eu, înţelegând despre ce este vorba.

— Şi un slujitor… Un slujitor e totdeauna un om de nădejde. Aţi vrea să fiţi slujitorul meu?

— Aş vrea, dar nu sunt vrăjit.

— Ah, uitasem… Sunt atât de vrăjit…

Aflasem de la omul cu joben că poţi fi vrăjit în orice clipă. Până voi ajunge acasă voi vedea destule, destule lucruri. Aşa că ceea ce îmi rămânea de făcut era să întreb pe cei care-i întâlneam de aici înainte de-o caleaşcă şi de un slujitor. Dar se vedea cât de colo că nimeni nu-l putea ajuta cu ceva.

Pe drum îmi spuse, cu un glas abia auzit, că toţi oamenii pe care îi întâlnise până atunci şi pe care îi vom mai întâlni pe drum sunt căzuţi sub aceeaşi vrajă care-l cuprinsese şi pe el într-una din dimineţi

— Să mergem, am hotărât atunci.

Înaintea noastră se întindea drumul cu mici indicatoare pentru cei care fuseseră odată vrăjiţi. Ciudat, pe indicatoare însă nu scria nimic; erau numai desenate câte-o pară, câte un fluture sau petale de flori. Oamenii vrăjiţi pesemne că îndrăgeau toate aceste lucruri. Din clipa aceea am simţit că sunt şi eu vrăjit, pentru că de undeva de departe venea un miros extraordinar de plăcinte.

— Domnule, am mărturisit, sunt şi eu vrăjit.

— Cum aşa? se miră prietenul meu Toni.

— De la mirosul de plăcinte. Nu-l simţiţi?

— Ah, glumiţi, n-am auzit tina ca asta.

— Dar e adevărat, jur, am reuşit să mai spun simţind vraja aceea cuprinzându-mă.

— Nu se poate, făcu Toni.

Chiar în clipa aceea i-am arătat prietenului meu un tânăr care trecea prin apropierea noastră fără să ne observe în vreun fel. Tânărul citea mergând, fără să bage de seamă că înaintea lui se deschidea o prăpastie. M-am înfricoşat la gândul că tânărul acela va cădea în prăpastie şi am ţipat. Toni îi făcu un semn. Asta însemna că se cunoşteau.

— E vrăjit, spuse el. Citeşte mereu aceeaşi carte, acelaşi tom: «Tratat despre căderea eşarfelor în secolul crizantemelor).

— Prietene, începu Toni, văd că citeşti mereu despre secolul acela îndepărtat. Spune-ne şi nouă, dacă vrei, în vremea aceea exista mirosul de plăcinte sau nu?

— Da, mirosul de plăcinte a fost cauza multor războaie şi a multor trădări. Uneori în istorie chiar şi un semn de carte nevinovat poate să provoace un adevărat război.

— Nu ştiam, spuse Toni, un semn de carte e un semn de care. Dar plăcinta a fost vreodată pecete domnească?

— Ah, plăcintele, spuse tânărul simţind deodată mirosul acela venit de departe. Cine ştie!

Şi fără nicio legătură cu ce discutam, tânărul ne mai spuse:

— Ştiinţa ne învaţă că în dantele se ascunde cea mai mare trădare omenească.

— Cum aşa? Ce fel de ştiinţă e asta? N-am auzit de aşa ceva.

Ca să poată să-i explice prietenului meu ce înseamnă ştiinţa aceea despre care tânărul citea, scoase o mică eşarfă dintr-unul din multele sale buzunare. Afară se întunecă atunci.

— Să ne grăbim, am spus.

Ne-am despărţit de tânărul acela. Când ne-am uitat în urmă, tânărul, cufundat în tomul său, trecea pe neobservate atât de uşor deasupra prăpastiei care mă înfricoşase. Abia atunci l-am auzit pe prietenul meu spunând:

— Acum, da, înţeleg marea ştiinţă a lui, adică să poţi trece atât de uşor deasupra prăpastiei, asta e ştiinţa aceea. Dar e tare greu… Mai bine o caleaşcă şi un slujitor.

— E atât de vrăjit!

Îmi era teamă să nu rătăcim drumul, pentru că din toate părţile veneau miresme cât mai îmbietoare de zahăr ars, de vanilie, astfel încât cu greu te puteai hotărî în ce direcţie s-o apuci. «E adevărat, aceasta e împărăţia plăcintelor», mi-am zis, lingându-mi buzele de plăcere.

— Uite o casă.

Toni îmi arăta în apropiere o casă în formă de gogoaşă.

— Să batem la uşă. Aici stă Moş Lopăţică.

— Moş Lopăţică? Ce nume e ăsta?

— E plăcintarul cel mai bun.

— Am înţeles.

Boneta lui Moş Lopăţică se ivi în prag printre norii de făină.

— Aha, dumneavoastră sunteţi vrăjiţi, nu-i aşa?

— Da, suntem vrăjiţi…

— De la mirosul de plăcinte.

— Da, da, de mai multă vreme!

— Ei, atunci poftiţi, intraţi înăuntru, uitasem să vă invit.

În toată încăperea nu erau decât cuptoare înroşite, păzite ici-colo de bursuci, ajutoare de nădejde ale lui Moş Lopăţică. Într-un colţ al încăperii era agăţată o planşă uriaşă, reprezentând toate stelele şi constelaţiile cerului, dar, cum am observat mai apoi, toate planetele şi corpurile cereşti erau înfăţişate prin cornuleţe şi plăcinte de tot felul.

— Dacă o să mergeţi ceva mai departe o să daţi de o cetate foarte veche. E lucrată toată numai şi numai din zahăr pe băţ.

— O cetate atât de veche lucrată numai din zahăr pe băţ?

— Vai, ce bunătate!

Ne-am aşezat la masă să ne înfruptăm. Toni părea cel mai grăbit, dar Moş Lopăţică nu băgă în seamă lucrul acesta. Făcu un semn unuia dintre bursuci şi bursucul, cu un nume pe care nu-l auzisem prea bine, dispăru.

— Am să vă arăt lucruri pe care nu le-aţi mai văzut…

— Ce bine, m-am bucurat uitând cu totul de drumul pe care trebuia să-l fac pentru a ajunge acasă.

— Sunteţi orator? am întrebat privindu-l cu admiraţie.

— Da’ de unde, sunt un biet plăcintar.

Tăcu o clipă, se înroşi de-a binelea şi adăugă spre mirarea noastră:

— Şi astronom.

Bursucul se întoarse, aducând o uriaşă lunetă. Era, cum mi-am dat seama, luneta lui Moş Lopăţică.

— Priviţi, spuse Moş Lopăţică, e o lunetă din secolul trecut. Ne-am strâns toţi trei în jurul lunetei, mai întâi cu teamă, apoi cu admiraţie. Luneta uriaşă se rotea în orice direcţie în care ai fi vrut să priveşti.

— O lunetă adevărată, abia am putut să adaug. Toni rămase uimit, nemaiîndrăznind să întindă mâna spre bunătăţile bătrânului aşezate pentru noi. Moş Lopăţică, din un glas aproape neauzit, ceru să se stingă lumina.

— Priviţi, priviţi, prin lunetă, mai spuse.

Ne-am repezit amândoi să privim cerul aşa cum ne sfătuise bătrânul plăcintar, dar, în loc de steluţe, de comete, văzurăm cu totul altceva.

— Ah, uite pandişpan, acolo mai spre dreapta, făcu Toni.

— Şi cornuleţe în toate felurile… N-am mai văzut.

— Nu se vede prea clar din cauza prafului de susan, spuse Moş Lopăţică.

— Asta e adevărat. Ce nu înţeleg este cum de se simte de la aşa mari depărtări mirosul de chec, până aci la noi?

— Ce de covrigei… Trebuie să fie tare buni!

— Mă dor dinţii de atâtea dulciuri nemaiştiute.

— Văd o plăcintă uriaşă, o plăcintă uriaşă care se apropie de noi. E fierbinte şi ies aburi din ea…

— Cea mai mare plăcintă descoperită, spuse Moş Lopăţică, cea mai mare plăcintă. E trecută şi în almanahurile vechi, ca fiind cea mai mare plăcintă.

Era fericit.

— E o lunetă din cele mai bune, am spus atunci.

— Ce galaxii îndepărtate, ce plăcinte, domnule, mi-i aşa? zise Toni.

Trebuia să ne despărţim. Moş Lopăţică şi începuse să se frământe de munca ce o avea de făcut în noaptea aceea. Plăcintarul scoase câteva cărţi învechite, o riglă şi, după un timp, îşi puse ochelarii şi spuse:

— Am să vă spun un lucru care precis că nu-l ştiţi…

— Ce lucru? făcurăm amândoi.

— Cea mai apropiată stea de noi acum e o scovergă!

— O scovergă?

— Atât? O scovergă?

— Da, spuse Moş Lopăţică, se vede şi cu ochiul liber. Priviţi…

Într-adevăr, se putea vedea, chiar deasupra noastră, o scovergă.

Până la urmă ne-am despărţit de Moş Lopăţică. Pe drum, Toni se întristă din nou şi-mi spuse:

— Ştii ceva, va trebui să ne despărţim…

— Dar de ce?

— Trebuie să plec singur în căutarea unei oglinjoare. Dacă găsesc o oglinjoară, am să mă privesc în ea şi, poate, cine ştie, am să scap de vraja de care sunt cuprins. Aşa nu se mai poate!

— Şi eu trebuie să ajung până la urmă acasă, mi-am amintit.

— Numai să găsesc o caleaşcă şi un slujitor, mai spuse el. Sunt un domn care vă salută, adăugă imediat şi îşi scoase jobenul. Sunt vrăjit!

— Atunci vă salut, domnul meu. Bună ziua!

Cum am rămas în mână cu o şuviţă din părul împăratului

Cel mai mult îmi era teamă de boabele de rouă şi asta pentru că alunecând pe ele puteai să cobori în alte şi alte lumi necunoscute. Cineva îmi spunea odată că pot fi găsite încă boabe de rouă din Evul Mediu. Ar fi trebuit să ştiu lucrul acesta, numai că acum era prea târziu. Tresării la auzul unui glas necunoscut:

— Împărate, treziţi-vă!

M-am uitat în jurul meu să-l văd pe acela care ar fi putut fi împărat şi în acea clipă am alunecat pe micile boabe de rouă, coborând cine ştie unde.

— Împărate, treziţi-vă!

Glasul celui care încerca să-l trezească pe împărat părea plăcut, tăiat, parcă, din mici cuburi de gheaţă. Pentru ce era nevoie de un împărat pe locurile acestea pustii, m-am întrebat, fără să pot înţelege cum ajunsesem pe acele locur. Majestatea Sa trebuie să fie foarte sărac, mi-am zis, în timp ce glasul slujitorului care încerca să-l trezească pe împărat se prefăcu într-un pod minunat peste care ar fi trebuit să treacă împăratul ca în fiecare dimineaţă.

Am privit într-acolo; am văzut că în urma primului slujitor veneau alţi şi alţi slujbaşi şi sfetnici, fiecare purtând pe braţe câte-o boabă de

rouă. Am înţeles că urma ca împăratul să se spele pe chipul său domnesc cu toate aceste boabe de rouă. Slujitorii erau cu capetele plecate, aşteptându-şi rândul tăcuţi; boabele de rouă străluceau în mâinile lor, dar mi-am zis că poate nu era vorba de niciun slujitor în carne şi oase, ci poate doar de strălucirea boabelor de rouă din acea dimineaţă şi numai şi numai pentru asta mi se păruse că văzusem atâţia şi atâţia slujitori.

Împăratul se trezi, se ridică cu grijă şi abia atunci am reuşit să-l privesc cu adevărat; era abia un copil.

— Împărăţia voastră, bobul de rouă! mai spuse primul slujbaş.

— Aşteptăm mii şi mii de boabe de rouă! adăugă cel de-al doilea slujbaş.

— Pacea depinde de un bob de rouă! ceru să fie ascultat altcineva.

— Rouăfobii, cei ce se tem de rouă, sunt împotriva noastră!

— Împărate, treziţi-vă!

Împăratul privi şirul lung de slujitori şi păru a se înveseli la vederea podului minunat în care se prefăcuse glasul primului slujitor şi peste care ar fi putut să treacă cât de curând. Părea că nimeni nu bagă în seamă că împăratul nu era decât un copil, cu ochii ca doi sâmburi. Un asemenea lucru m-a mirat, dar mi-am amintit chiar atunci, nu ştiu de ce, că împăratul era sărac şi am tăcut.

Slujitorii săi şi începuseră să vorbească unul

altuia despre recolte, despre preţurile cele mai ridicate din acel an, scoţând mari registre în care erau trecute toate boabele de rouă din acel an, împăratul spuse:

— Am visat.

În clipa în care împăratul spuse acest lucru, slujitorii se strânseră în jurul său, gata de a asculta visul întâmplat împăratului în acea dimineaţă.

— Împăratul a visat! anunţă pe toţi cd de faţă primul slujitor şi un asemenea lucru trebuia să fie pentru toţi o mare bucurie. Trâmbiţaşii erau de multă vreme pregătiţi pentru a cinsti cum se cuvine clipa în care împăratul ar fi visat pentru întâia oară, împăratul încercă să-şi amintească visul şi în tot acest timp începuse să cadă de pretutindeni beteală, înră nimeni din cei de faţă nu mai ştia cu adevărat unde se află, gândindu-se că poate aşa trebuia să se întâmple de fiecare dată când împăratul ar fi visat unul din visurile cele mai frumoase. Gărzile împăratului, arcaşii, paznicii erau în totul acoperiţi de beteală şi le era greu din această cauză să mai poată zări, de departe, duşmanii de tot felul ai împărăţiei şi să-i poată anunţa la timp.

«Ce fel de vis poate să aibă un împărat?» M-am gândit imediat că ei trebuie să viseze războaie şi lupte, arme şi suliţi, armate întregi, care de luptă, steaguri şi otravă. «În visele împăraţilor e totdeauna puţin praf de puşcă», mi-am zis.

Împăratul încercă să-şi amintească visul şi cu toţii păstrau o linişte adevărată. Când priviră cu toţii mai bine, văzură ridicându-se un abur subţire, molatic, ieşind chiar atunci dintre aşternuturile patului împăratului de care vorbesc şi atunci înţeleseră că aburul acela rai putea fi altceva decât visul împăratului. Tăcură cu toţii

— Ce frumos am visat! şopti împăratul privind aburul acela etan se ridică deasupra slujitorilor să-i

— Acesta e visul împăratului! spuse, pentru toţi, un slujitor.

Am privit într-acolo: aburul se ridica, lăsând să se vadă turnuri îndepărtate, acoperite cu brumă, piscuri strălucind, spre care urcau soli străini, mari săli de arme acoperite cu purpură. Dar în clipa în care împăratul îşi aminti în întregime visul, aburul acela dispăru de îndată, fără a putea rămâne în niciun fel vreo urmă. Visul se terminase, împăratul ceru să se îmbrace.

— Împărate, grăbiţi-vă!

— Ce frumos am visat! mai spuse încă o dată împăratul.

O şuviţă aurie de păr rămase pe pat în urma visului său şi un curtean ceru îngăduinţa de a păstra şuviţa de păr pentru totdeauna, atunci când va fi pe câmpul de luptă, departe de curtea împăratului. Şuviţa de păr pluti o clipă în aer, strălucind, şi oşteanul se încumetă şi o luă deodată.

Împăratul începu să se îmbrace; libelule aurite îi ţineau în aer hainele pentru a se îmbrăca.

— În arborele genealogic al majestăţii nu este niciun cariu în dimineaţa aceasta, spuse unul dintre slujitori, mai mult ca pentru sine, fără a putea fi auzit de către ceilalţi. Era limpede că era unul dintre acei slujbaşi puţin devotaţi împăratului şi am hotărât să nu spun nimic, ci să privesc totul, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Hainele împăratului erau atât de frumoase, încât atunci când el se hotărî să coboare treptele astfel îmbrăcat, se auzi un murmur de uimire, împăratul era chiar înaintea mea, cu o haină subţire, ţesută din boabe de rouă, cu mânecile lungi împodobite cu steluţe albastre. Libelulele care ţinuseră haina împăratului în aer se transformaseră în mici agrafe pe umerii hainei şi am înţeles că tot ele aveau datoria să-l dezbrace pe împărat oricând acesta ar fi dorit. Podoaba cea mai de preţ a împăratului strălucea orbitoare, ca pe fundul mării. O asemenea podoabă, o asemenea piatră scumpă, nu ar fi putut preţui, cum mi se păruse până atunci, mai mult decât şuviţa de păr dăruită oşteanului acela. De aceea, pentru mine, o şuviţă din părul împăratului este mai preţioasă decât toată împărăţia sa, pentru că, privind-o, poţi să-ţi aminteşti de acel împărat pe care l-ai întâlnit dntiva. Dar poate întreaga împărăţie a sa, până la urmă, nu era mai mare decât o şuviţă de păr şi nu ceea ce credeau slujitorii săi sau însuşi împăratul.

— E târziu, împărate, trebuie să ne grăbim, încercă să-i reamintească cineva.

— Să ne grăbim? întrebă împăratul.

— Dintr-o clipă în alta poate să răsară soarele...

— Soarele va răsări şi va usca toate boabele de rouă. Nu suntem decât nişte bieţi slujitori de rouă...

Am înţeles atunci de ce împărăţia sa trebuia păzită ziua şi noaptea de către gărzi şi arcaşi; soarele putea să răsară dintr-o clipă în alta, boabele de rouă ar fi putut pieri, sărăcind pentru mult timp toată împărăţia şi tot ţinutul acela. Chiar viaţa împăratului era, în fiecare dimineaţă, ameninţată, dar împăratul era abia un copil şi copiii împăraţi nu ştiu niciodată că boabele de rouă pot pieri atât de uşor, împăratul ar fi putut rămâne sărac pentru întreaga viaţă.

M-am aplecat asupra soborului de boabe de rouă şi am spus:

— Împărate, eu sunt un străin, casa mea e departe...

Împăratul mă privi fără să fie uimit în vreun fel, îmi zâmbi ca şi când ar fi ştiut totul despre mine de multă vreme.

— Casa ta e departe, întrebă el, unde?

În clipa aceea am şi uitat unde anume poate să fie casa mea cu adevărat, poate din teama de a nu greşi cu nimic în faţa sa sau poate pentru că niciodată nu mă gândisem mult timp la lucrul

acesta.

— Împărate, casa mea e pe pământ.

— Împărăţia mea e mai mare decât cele câteva petale, cum vezi aici, îmi arătă el în semn că înţelege distanţa atât de mare care desparte împărăţia sa de casa mea.

Am făcut şi eu un semn că înţeleg că împărăţia sa se întinde mai mult decât ce se putea vedea în apropierea noastră. Era pentru prima Citi când stăteam de vorbă cu un împărat şi chiar i-am mărturisit – ceasta. Păru a se bucura la auzul acestor vorbe. Abia atunci am privit mai bine şi am văzut în apropiere un greiere cu inele false, cu briliante şi giuvaeruri pe mâini, care juca, nestingherit de nimeni, cărţi, fără să-i pese cu nimic de împărat împăratul îmi spuse că este un artist cunoscut al curţii sale, blestemat să rămână toată viaţa garderobier.

— M-am rătăcit printre boabele de rouă, am îndrăznit să-i spun.

Mă gândeam să-i amintesc că poate străjile erau adormite, de vreme ce am putut ajunge aici pe nesimţite, împăratul îmi ghid gândul şi-mi spuse în şoaptă:

— Străjile mele mai adorm înspre zori… împărăţia mea străluceşte numai atunci, şi împăratul păru că se întristează, aducându-şi aminte de un lucru ştiut numai de el.

Mă simţeam vinovat că am putut să-l întristez, trezindu-i gândul acela ascuns, că

soarele va răsări şi atunci împărăţia sa va dispare. Micul împărat al boabelor de rouă îmi părea cel mai harnic dintre ca din jurul meu. Ştiam că toată noaptea trebuiau păzite, vegheate mi şi mii de boabe de rouă.

— Ce s-ar întâmpla, am îndrăznit să-l mai întreb, fără aceste mi şi mii de boabe de rouă?

Tocmai atunci am văzut trecând chiar prin dreptul meu slujbaşi ai împăratului, încărcaţi cu atlase uriaşe, în care trebuia trecută marea avere a boabelor de rouă.

— Iarba şi florile s-ar ofili, îmi răspunse un slujitor întristându-se.

— Pământul n-ar mai prinde niciun rod, îşi îngădui să-mi răspundă un altul.

— Toate vietăţile pământului ar pieri…

— Lumina soarelui ar usca totul în jurul său…

— Împăratul boabelor de rouă este singurul care aduce răcoare pentru vietăţi, pentru toate ierburile şi florile pământului.

— Împărăţia aceasta este întinsă peste tot…

— Peste tot unde sunt boabe de rouă.

Într-adevăr, boabele de rouă răsăreau pretutindeni în timpul nopţii, străluceau în întuneric pe cărările cele mai îndepărtate ale grădinilor, pentru ca în zori, când soarele apărea, să piară fără nicio urmă, înţelegeam pe dată cât de mare nevoie au grânele, animalele şi florile de pe pământ de un împărat al boabelor de rouă, care să vegheze întreaga noapte.

— Ca să poţi să conduci o asemenea mare împărăţie trebuie să fii cel mai harnic…

Mi-am zis: dacă împăratul acesta, copil, ar fi un leneş, atâtea şi atâtea din holdele pământului ar pieri într-o clipă, în fiecare dimineaţă împăratul boabelor de rouă trebuia să colinde pe midie întinderi, să asculte din depărtări marile vânturi, care ar fi putut să-i pustiască împărăţia, să vegheze fiecare fir de iarbă abia ieşit din pământ, să ajungă până la cele mai îndepărtate colţuri ale planetei «Un adevărat împărat cu toate că este abia un copil şi pare atât de neajutorat!» Cu acest gând l-am întrebat pe împăratul boabelor de rouă:

— Dacă ar ajunge un leneş aici, ce-aţi face cu el?

— Un leneş, se miră împăratul, ce este acela?

Am încercat să-i explic împăratului ce este acela un leneş. Mi-a mărturisit că nu auzise în întreaga sa împărăţie de un slujitor leneş.

— Cineva care să nu se îngrijească de nimic? Asta nu se poate… Aid toţi muncesc după puterile lor, dar un leneş… Nu, nu-mi amintesc.

Curtea împăratului, slujitorii se strânseră în jurul său.

— Ai să călătoreşti mai departe, nu-i aşa?

— Aş vrea, am încercat să-i răspund, cu toate că nu ştiam ce avea să se întâmple de aici înainte.

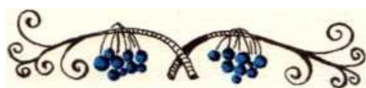
— Drumul spre casa ta e încă departe… Acum n-o să-ţi mai fie teamă de boabele de rouă ca la început.

Din toate părţile, împăratul acesta era chemat, ascultat, iar poruncile lui păreau a fi din cele mai hotărî te cu putinţă. O clipă m-am gândit să fiu asemeni lui în tot ce mi se va întâmpla de aici înainte.

Chiar în clipa când aş fi vrut să-i mai spun ceva, împăratul pieri, alături de întreaga sa curte. M-am trezit în mină cu o şuviţă de păr, aurie, asemănătoare cu şuviţa de păr dată oşteanului acela, în zori, împăratul plecase, dar îmi lăsase o şuviţă din părul său, pentru a putea s-o privesc la fiecare apus de soare, încât să-mi amintesc şi în acest fel de el, de fiecare dată când aş fi vrut.

Cum am minţit preschimbându-mă într-un fulg de zăpadă

Ca să poţi să te întorci acasă trebuie să-ţi aminteşti bine casa aceea, locul unde ar trebui să fie casa ta. Tocmai un asemenea lucru nu mi-l aminteam. Poate pentru că mirosul ierburilor mă ameţise dintr-odată, poate pentru acest lucru nu-mi mai aminteam mai nimic. Numai când nu-ţi mai aminteşti bine casa unde stai, mi-am zis, numai atunci eşti un copil. Numai copiii uită asemenea lucruri. Oamenii mari nu-şi uită niciodată casă, se întorc întotdeauna grăbiţi acolo, văd fumul casei ieşind pe horn, ferestrele aburite de ger, dau bună ziua şi-şi spun încă de departe: aceea e casa mea.

Când mi se face frică, când îmi este teamă de ceva, când nu mai ştiu să mă întorc acasă dau, de fiecare dată, de-o ghindă pe cărare. Atunci îmi trece teama. Aşa şi acum; îmi era teamă că m-am rătăcit şi iată că am găsit o ghindă pe cărarea ce pornea din grădină. E o ghindă adevărată şi nu-mi mai este teamă de nimic. O ghindă găsită pe cărare poartă noroc şi trebuie să crezi în noroc când călătoreşti atât de mult.

— Am să deschid ghinda asta cu orice preţ.

Ghinda se deschide greu, e o ghindă de stejar bătrân.

— Corniţă, să nu desfaci ghinda, să nu desfaci ghinda, mă aud strigat.

Mă uit într-acolo să văd cine poate să spună lucrul ăsta. Vai, e chiar stejarul de unde a căzut ghinda!

— Dar de ce?

— Cum de ce? dacă desfaci ghinda o să vină iarna…

— Chiar e adevărat?

— Da, îmi spuse copacul aplecându-se o clipă. Şi n-ai să mai găseşti drumul către casă, toate cărările au să fie acoperite cu zăpadă… Nu se poate să nu ajung până la urmă acasă, aşa că-i mai bine să desfac ghinda. Asta e. În poveste se întâmplă atâtea minuni, aşa că tot o să ajung până la urmă acasă…»

Cei mari când găsesc o ghindă pe cărare se întreabă întotdeauna la ce e bună asta?» şi când aud că nu e bună la nimic uită de ghindă şi se gândesc la alte treburi ale lor.

Am deschis ghinda şi deodată a început să ningă pretutindeni în jurul meu. Era adevărat, venise iarna. Când vine iarna e un lucru frumos, dar acum totul se întâmplase din vina mea. M-am uitat în jur: am văzut o ceată de pitici purtaţi pe câte un fulg de zăpadă. Erau fulgi de zăpadă veniţi de undeva de departe şi pesemne că piticii aceia veniseră dinspre casa fulgilor de zăpadă.

— Am fost fulgi de zăpadă, murmură ca pentru sine un pitic.

— Aţi fost fulgi de zăpadă? am întrebat. Cum asta?

— Da, mi-au răspuns mai mulţi, o dată am minţit şi pentru asta am fost prefăcuţi o vreme în fulgi de zăpadă…

— Am înţeles, am înţeles, dar dacă spui adevărat, dacă nu minţi, adică…

— Dacă nu minţi?

— Am minţit o dată – am spus – şi abia am şoptit lucrul acesta, când m-am simţit luat de vânt, aproape plutind alături de alţi şi alţi fulgi de zăpadă. Mi-am amintit cum minţisem atunci, de parcă în clipa aceea se petrecuse totul.

— Vezi, ai minţit, spuseră piticii. Altfel nu te prefăceai şi tu în fulg de nea. Ce minciună ai spus? zi-ne şi nouă.

— Am minţit că am văzut pompieri jucând ţintar în faţa unui mare incendiu…

— Cornişă, dar eşti un mincinos pe cinste… Acum nu ne minţi?

— Nu, nu… Am mai minţit că am un semn de carte pe care dacă îl ai un mai e nevoie să citeşti nicio lecţie, nicio carte, el îţi spune totul…

Râseră cu toţii de minciunile mele şi plecară. «Acum ce-o să se întâmple, dacă mint şi când sunt preschimbat într-un fulg de nea?» Nu mă gândisem că trebuia să fac totul ca să nu mai mint, pentru că altfel nu aş mai fi ajuns niciodată acasă.

După cum am văzut, erau mulţi copii care

minţiseră cândva şi se preschimbaseră în fulgi de zăpadă, dar erau şi oameni mari care minţiseră o dată şi acum, preschimbaţi în fulgi, întrebau nerăbdători de e ceasul, să poată ajunge de mai repede pe pământ. Le-am zâmbit şi lor, în semn că înţeleg tot ce se întâmplă cu ei şi să nu-şi facă nicio grijă, pentru că, din partea mea, nu o să se afle nimic. Când un om mare minte înseamnă că el a fost atunci foarte grăbit, că vrea să câştige de mai mulţi bani sau că este trist. Dar atunci când un copil minte trebuie că treaba asta se întâmplă pentru că el… Minte pe loc şi tot pe loc se preschimbă într-un fulg de zăpadă.

Când te preschimbi în fulg, tot timpul ţi se pare că adormi, că visezi, te crezi cu ochii gata-gata de a adormi. Cum stăteam ghemuit în micul fulg de zăpadă am început să privesc oraşul, casele, în alt fulg am văzut un funcţionar citind liniştit ziarul de dimineaţă, aşteptând să ajungă de mai repede pe pământ. Ceva mai departe, în alt fulg, stătea un bătrân care se plângea că-şi uitase ochelarii acasă, mai încolo un poliţist în poziţie de drepţi şi chiar aproape de mine un tânăr scria, aplecat peste o foaie de hârtie, o scrisoare, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat în acea dimineaţă.

— Ce vezi de-acolo? mă întrebă bătrânul care îşi uitase ochelarii acasă.

— Văd tot oraşul, am răspuns politicos.

— Ochelarii mei nu se văd?

— Nu se văd, domnule.

I-am spus că trebuie să coborâm, lucru care l-a bucurat foarte tare. Funcţionarul şi-a împăturit ziarul, s-a uitat în dreapta, în stânga, să nu fie văzut de cineva.

Bătrânul care îşi uitase ochelarii acasă privi în sus gândindu-se prin ce trecuse în dimineaţa aceea. Cum coborî pe pământ poliţistul începu să facă ordine printre cei care coborau tocmai atunci.

Mulţi îl salutau cu respect, crezând că el le salvase viaţa şi de astă dată. Numai tânărul acela

continua să scrie o scrisoare, chiar şi aici pe pământ, fără să bage în seamă pe ceilalţi. Era o scrisoare importantă şi m-am gândit că atunci când tânărul acela va termina scrisoarea va îmbătrâni. Mi-a părut rău.

Abia aici pe pământ oamenii îşi dădeau bună ziua unul altuia, în semn că se cunosc de undeva, îşi zâmbeau, se întrebau de sănătate, îşi aduceau aminte că se cunosc de multă vreme şi erau mulţumiţi de asta. Cât timp minţiseră, cât timp fuseseră preschimbaţi în fulgi de zăpadă, păreau a nu se cunoaşte în niciun fel sau poate nu voiau să se cunoască în niciun fel.

— Ce frumos a nins, spuse funcţionarul. Tuşi şi plecă grăbit.

— O ninsoare bogată, zise bătrânul, ca acum douăzeci de ani, o ninsoare adevărată, şi dispăru.

— Iama şi-a făcut datoria de astă dată, spuse poliţistul.

— Ah, ninge, adăugă tânărul, şi nu am terminat scrisoarea.

Niciunul dintre ei nu-şi amintea că minţiseră în acea dimineaţă.

Am privit fulgul de zăpadă în care stătusem în acea dimineaţă. «Am rămas singur», am spus. «Dacă am rămas singur trebuie să-mi amintesc cine sunt. Sunt un copil, Cornită, care minţise cândva şi se preschimbase în fulg de zăpadă, care se poate topi într-o clipă.

— Ai să-ţi aduci aminte de mine? întrebă

fulgul de nea, atât de sfios încât îmi era teamă să nu dispară pe loc.

— Am să-mi aduc aminte, am şoptit, înainte de a adormi, când mi se face somn…

— Dacă mă minţi şi acum, murmură el.

— Ah, nu, nu, am spus ruşinat, nu mai vreau să mint.

— Atunci trebuie să plec…

— Cineva a minţit, nu-i aşa?

— Aşa e, aşa e, cineva a minţit şi trebuie să se preschimbe în… Era prea târziu, aşa că micul fulg dispăru în înaltul cerului.

Pentru că rămăsesem singur, m-am gândit că poate nu există fulgi de nea în care să se preschimbe cei care mint, d numai oameni care au minţit. Fulgii de nea se topesc atât de repede şi pentru asta poţi spune că ei nici nu există. Există doar oameni care mint, atât. Eu nu vreau să fiu printre ei.

Cum am încercat să descriu o, un bătrân grădinar cu pipă şi alte întâmplări vesele de tot

Acum am să încerc să descriu o grădină în care am ajuns în cele cm urmă. Era o grădină atât de mică, încât îl auzii spunând pe grădinarul bătrân:

— Am să aduc nişte nori frumoşi pentru voi să lumineze întreaga grădină.

Nu peste multă vreme îl şi vedeam pe grădinar dând drumul, din mani, la patru nori frumoşi, îi privii tăcut cum se aşază pe cer, într-un fel pentru totdeauna. Grădinarul pe care l-am întâlnit atunci era bătrân şi-i plăceau norii. Cu toţii ştiam asta. Chiar şi omizile. Cu greu un fluture se ridică să cerceteze micii nori. «Mai trebuiau atâtea în grădina asta», îşi spunea, pesemne, fluturele din înaltul cerului. De sus, grădina se vedea mai mică decât o batistă. Nici negul or pe obrazul grădinarului nu se mai vedea de sus, din cer, un neg je care, se vede treaba, fluturele se temuse multă vreme.

Priveam liniştit cum se înalţă fluturele, încercând să zărească am în lumina orbitoare a soarelui.

— Hei, ce-ai făcut, am strigat fluturelui, nu vezi?

Fluturele, odată ajuns sus, micii nori se înspăimântară la vederea ceaşa că se strânseră unul în altul, încât nu se mai vedea pe cer decât un singur nor.

— Vai, spuse fluturele, i-am speriat. Erau atât de frumoşi! Cum te cheamă?

— Mă cheamă Cornişă, aşa să ştii.

— Dar de ce eşti supărat?

— Am să-ţi spun: norii aceia s-au speriat şi când o să coboare întunericul o să plece nevăzuţi, pentru totdeauna.

— O să-i căutăm peste tot… Nu se poate.

— Viaţa norilor este grea, am mai spus apoi.

— Vai, am să cobor, am să cobor, îşi spuse fluturele.

Cum cobora din înaltul cerului părea şi el un mic nor argintiu, tremurător.

Mi-am zis: aici în grădină erau zile din cele mai frumoase. De aceea am intrat în vorbă cu grădinarul, care tocmai îşi scotea ceasul să afle de era ora. Dar aici toate ceasurile arătau ora pe care o doreai.

— Acum începe o nouă zi, îmi aminti bătrânul.

— Văd asta după felul cum soarele a răsărit deasupra gărgăriţelor…

Primii care se sculaseră erau piticii grădinii, aşezaţi cu toţii în gura scorburii. Alunecau pe rouă de dimineaţă, se ascundeau sub ciuperd, de teama grădinarului, pentru ca mai apoi să adoarmă în plasele subţiri ale păianjenilor, începură să

ciripească păsările grădinii; asta însemna că ziua a început cu adevărat. Abia puteam să deosebesc ciripitul păsărilor de sforăielile piticilor adormiţi de oboseala jocurilor lor.

— Seara, copacii îşi retrag crengile somnoroase… Aşa e aici, aşa adorm ei…

— Şi în zori?

— În zori îşi scot crengile din nou spre cer. Câte un copac mai uită şi atunci trebuie să-l trezesc din greu.

Până şi omizile se treziseră, ele care niciodată nu înţelegeau ce se întâmplă în jurul lor şi nici de ce este nevoie de un grădinar într-o grădină atât de mică, încât abia puteau încape ele. Nimeni nu le băga în seamă sau poate mi s-a părut.

— La urma urmelor, la ce folosesc omizile, Corniţă? mă întrebă o prigorie.

— Ele devin fluturi…

— La nimic, la ce să folosească?

— Păi vezi? Pentru ce să mănânce ele frunzele? Mai bine, eu zic, să facem o cale ferată în grădină şi să folosim omizile drept locomotive.

Ne-am plimba de minune toată ziua…

— Sunt atâtea de văzut, în grădină…

Omizile închideau un ochi, apoi pe celălalt, nu înţelegeau nimic din tot ce se povestea în jurul lor. Toată ziua cât era de mare se gândeau doar la mirosul acela minunat de levănţică.

— Uite, se trezesc şi păpădiile, auzii un bursuc. Priviţi, au cearcăne. Ha, ha, ha…

— Unde se în tem, unde se în tem?

— Abia am ajuns la marginea cărării!

Am aflat mai târziu de la bătrânul grădinar că păpădiile se încumetaseră să pornească spre oraş, dar de fiecare dată se trezeau târziu şi oraşul era atât de departe. Rămăseseră acolo în mica grădină, chiar la marginea cărării, fără să ştie că niciodată nu o să poată să părăsească grădina şi cărarea aceea atât de vicleană.

Dar, cum aveam să aflu, totul depindea în grădina aceea de pipa grădinarului. Toţi ştiau asta. Unde mai putea să încapă şi o pipă în grădină? Dar fumul?

Grădinarul îşi umplea dimineaţa până la fund pipa sa cu tutun şi când bătrânul se apleca să-şi aprindă pipa, se auzeau, ieşind din tutunul galben, bine înfundat, melodiile cele mai frumoase. Era şi acesta un fel de a-i trezi pe toţi. Se mai întâmpla câteodată ca pipa despre care vorbesc să plutească singură deasupra grădinii, fără stăpân.

— Hei, o pipă plutind fără stăpân! strigau cu toţii, deşi ştiau despre ce pipă este vorba şi despre

ce stăpân.

— Aşa ceva n-am mai văzut!

Aşa că totul depindea de pipa grădinarului.

Un melc aşezat ne o frunză de brusture mă întrebă încet, imediat:

— Ştii de ce răsare soarele? Dacă ştii răspunde-mi acum…

— Soarele e o planetă, am răspuns, o planetă care…

— Nu-i adevărat, Corniţă, vezi că nu ştii?

— Cum aşa?

— Soarele e şi el un bătrân grădinar, în altă grădină mai departe, tot un grădinar, ca toţi ceilalţi.

— Bine, dar…

Melcul plecă fără să-mi mai răspundă, vesel de neştiinţa mea. «Uite, Corniţă, ai văzut de ce răsare soarele? Şi habar n-aveai…» Dimineaţa era frumoasă, drumul spre casă nu-l zăream în niciun 2 iaia cărările nu se sfârşeau niciodată, puteai să mergi mult timp să poţi ajunge la capăt. Unde te întorceai vedeai tufe de flori, rrrimri, flori sub petalele cărora se ascundeau veşti din ţările cele îndepărtate. De undeva de departe se auzea clipocitul unui izvor care curgea doar la anumite ore ale zilei, doi îndrăgostiţi se rrmbau ascultând bătăile unei pendule, o roşcovă plutea o clipă în aer, strălucea în lumina orbitoare a soarelui, apoi, când ajungea la pământ făcea un zgomot îngrozitor, speriind toate vietăţile şi oamenii din

jur, păsările zburau spre ţări îndepărtate, de oranjadă, în na lor rămâneau stâlpi de telegraf, barba grădinarului se vedea reori apărând printre muşcatele de la fereastra casei sale, ziarele anunţau, cu litere mari, spargerea unei păstăi, în plină zi, detectivii se ascundeau sub abecedarele copiilor năstruşnici, cercetau cu toţii, *zir* mi descopereau nimic, doar câteva coji de nucă, un alibi perfect şi totuşi…

De atâta lumină şi de atâta bine cred că am adormit. M-am trezit i doua zi. Dar a doua zi grădinarul nu se mai ivi la capătul cărării şi asta trebuia să fie un semn rău, mi-am zis. Aşa că mi-am luat inima în dinţi şi am dat fuga la casa bătrân ului grădinar. M-am uitat fereastră: pe rafturi erau diferite sticluţe colorate şi însemnate, în care bătrânul păstra de ani de zile fulgerele şi furtunile de primăvară, care se abătuseră deasupra grădinii.

Numai că în acea zi bătrânul nu mai apăru printre tufele de flori. Arma pe la amiază cineva aduse vestea care-i înspăimântă pe cei mai om: bătrânul grădinar era bolnav. Un asemenea lucru nu se mai întâmplase niciodată în mica grădină, aşa că rămaseră îndureraţi. De îndată ce vestea se răspândi, cu toţii porniră spre casa bătrânului grădinar.

— Când un grădinar este bolnav, spuse unul dintre pitici, cineva trebuie să-l păzească ziua şi noaptea.

— Vai, spuse fluturele, din cauza mea, cine ştie? Atunci când m-am ridicat până la cei patru nori strălucitori…

— Trebuie să-i aducem floarea de somnoroasă, gândi de unul singur melcul.

Ajunseră cu toţii până în dreptul casei.

Nimeni nu mai aminti nimic de pipa grădinarului de care altă dată nu mai aveau loc.

— Să intrăm! hotărî o gărgăriţă. Domnul grădinar are să se bucure.

Şi se strecură înaintea tuturor.

— Haideţi!

Intrarăm cu teamă şi grijă şi bătrânul ne făcu un semn să ne simţim în voie.

— Aţi venit cu toţii! spuse el şi atunci ne dădurăm seama că era bolnav. Ce înseamnă să ai atâţia prieteni! mai spuse el. Gărgăriţele se puseră pe treabă, începând să facă curat în toată casa şi se înspăimântară la vederea unei umbrele mai vechi a grădinarului. Când cineva o deschise pentru câteva clipe se făcu amiază în întreaga casă, apoi se lăsă înserarea, dar numai pentru câteva clipe. Melcul scoase o sticluţă în care adusese un praf din care dacă luai două linguriţe îţi aduceai aminte de zilele cele mai frumoase din viaţă şi te înveseleai pe loc. Bătrânul luă şi mulţumi cum nu se poate mai fericit.

— Am şi alifie contra plictiselii!

De sub căptuşeala fracurilor lor cărăbuşii dădură şi ei la iveală o pensetă strălucitoare, care

prindea, în cleştile subţiri, orice durere, orice necaz, care s-ar fi putut abate asupra grădinarului, scăpându-l pe acesta de orice griji. Aplecându-se cu mare atenţie, vorbindu-şi unul altuia, cărăbuşii reuşiră să-i alunge bătrânului durerea.

— Oricare mare durere poate fi scoasă cu penseta aceasta, ziseră ei tuturor celor de faţă. Ca să miroasă a fragi în toată casa o să facem şi o injecţie…

Deodată cei trei nori se iviră, cu schimbul, la fereastră. Aveau să-l vegheze pe bătrân până se va face bine şi bătrânul le zâmbi fericit. Piticii aduseră ceşcuţe cu răcoare, astfel încât bătrânul grădinar să nu sufere în niciun fel.

— Repede, repede, spuse fluturele, care se prefăcuse pe dată într-o toartă de ceşcuţă.

— Cărăbuşii au avut dreptate!

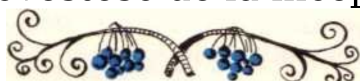
Bătrânul reuşi să se ridice din pat. Prinsese puteri noi şi părea zlicrăvenit cu adevărat. Toţi se bucurară când îl auziră spunând:

— Acum să-mi umplu pipa cu tutun!

Am petrecut cu toţii până la sfârşit. Abia la urmă am reuşit să plec rai departe, să pot zări luminile casei mele. Nu aveam de ce să mă cribesc, noii mei prieteni fiind cum nu se poate de omenoşi. Aşa că…

Cum am ajuns într-o scorbură, dar mai bine să povestesc de la început

Uneori aş face orice numai şi numai să pot avea o ferigă pe care s-o cresc doar eu. Aş face orice să şchiopătez ca un general. Un general nu-şi poate dori niciodată o ferigă. Mă gândesc mereu la lucrurile acestea, dar cel mai mult mi-ar plăcea să stau într-o scorbură, întreb:

— Aici e o scorbură?

— Da, este o scorbură…

— Înseamnă că am ajuns aproape de casă.

— Dar tu cine eşti?

— Sunt o Coadă de vulpe, numai o Coadă de vulpe.

— Aha, atunci intră, Coadă de vulpe, intră…

Am intrat şi acum nici nu mă mai gândesc la general. Scorbura e bătrână, e tare bătrână, abia aude ce-i spun. Am să-i spun mătuşă şi n-are să se

supere. Cine vrea să crească o ferigă trebuie să ajungă într-o bună zi la o scorbură bătrână, care ştie multe lucruri, multe lucruri.

Mătuşa Scorbură aproape că doarme sau se preface, cine ştie. Am spus că sunt doar o Coadă de vulpe numai pentru a putea intra înăuntrul scorburii. Dacă nu-i spuneam aşa, poate că nici nu puteam în scorbură… Acum sunt doar o Coadă de vulpe, dar tot mă gândesc la o ferigă pe care s-o cresc.

— Coadă de vulpe, te-ai strecurat înăuntru?

— Am intrat, mătuşă, mulţumesc… Eşti tare bună.

— Bine, bine.

Dacă întâlneşti o scorbură, cel mai bine este să te prefaci într-o coadă de vulpe şi ai şi intrat. Şi asta întotdeauna iarna. Chiar pe ruginea scorburii creşte o floare singuratică, o floare de pădure.

— Eşti atât de singură…

— Şi tu eşti singură.

— Da, şi eu sunt singură. Mă întorc spre casă.

— Nu-i aşa că cine se preschimbă într-o Coadă de vulpe este *zdstcu* singur?

— Aşa este, am spus mirat că ştie atâtea lucruri.

— Eu sunt o ferigă. Dacă rătăceşti drumul e bine să mă chemi, loadă de vulpe.

Am mers mai departe prin întunericul scorburii. Când vezi o ferigă bucuri foarte mult la început, apoi te întristezi. Mirosea prenndeni a

pădure. Capătul scorburii trebuia să fie undeva aproape *mă* poate nici nu exista. Atunci când ajungi la capătul unei scorburi: trebuie să-ţi pui o dorinţă: dacă aş avea un sceptru de împărat toată împărăţia mea ar mirosi a pădure, mi-am zis.

Am auzit un strigăt îngrozitor:

— Hei, cine este acolo?

Mi-am amintit repede cine sunt şi am spus:

— Hei, sunt o Coadă de vulpe…

— Atât numai?

— Atât.

Era un om cu un glas tunător, care mă privea prin întunericul scorburii. Ajungând înaintea mea îmi spuse:

— Dacă eşti numai o Coadă de vulpe pot să-ţi spun atunci… Sta un om bogat, Coadă de vulpe!

— Un om bogat? N-am văzut niciodată un om bogat. N-am rrfinit nicăieri pe unde am umblat.

Am îndrăznit să-l privesc; părea un om tot timpul surâzător, gras, câteva şuviţe de păr pe cap.

— Aşa este, aşa este, îmi spuse omul cel bogat, mulţumit de ceea ce îi spusesem.

— Şi ce faceţi aici?

— Cum ce fac? Strâng bani. Numai într-o scorbură poţi să ascunzi atâţia şi atâţia bani, în spatele lui strălucea o comoară adevărată. Mi-am dat seama imediat că omul acesta bogat părea tot timpul că zâmbeşte numai pentru că marea sa comoară strălucea orbitor în spatele său făcând să

se creadă că omul acesta ciudat zâmbeşte tot timpul.

— Şi ce faceţi cu banii care-i strângeţi?

— Cu banii care-i strâng nu fac nimic, Coadă de vulpe, îi păstrez, ai înţeles?

— Am înţeles. Ce face un om bogat când întâlneşte un alt om bogat?

Omul bogat puse mina la tâmplă în semn că se gândeşte şi apoi spuse:

— Coadă de vulpe, mai bine să-ţi arăt bogăţia mea…

L-am urmat cu teamă pentru ce avea să se întâmple. Pretutindeni în jurul său, aur, pietre scumpe, safire, podoabe felurite. Părea cel mai bogat om din lume. Luă un pumn de briliante, le risipi prin aer şi începu să râdă atât de tare, că mă înspăimântă.

— Te-ai speriat, Coadă de vulpe?

— M-am speriat. Sunteţi atât de bogat…

— Sunt cel mai bogat om din lume?

— Da.

— Atunci am să-ţi arăt şi alte bogăţii, Coadă de vulpe, îmi place de tine.

— Domnule, sunteţi atât de bogat că mi se face somn!

— He, he, he…

Omul bogat îmi arătă şi alte podoabe ale sale, începusem să casc de-a binelea de atâtea şi atâtea bogăţii. Orice nouă podoabă de a sa îmi făcea somn, încât îmi era teamă că adorm acolo.

— Şi unde mergi, Coadă de vulpe?

— Trebuie să ajung la capătul scorburii.

Am dat bună ziua omului bogat şi am plecat mai departe, în urma mea lucea avuţia celui mai bogat om din lume. Mi-am adus aminte că o dată făcusem cea mai grozavă călătorie: plecasem de dimineaţă le ingă patul meu şi abia spre seară reuşisem să ajung până la le pentru un drum atât de lung îmi trebuia şi mâncare pe mă Car aceasta era o călătorie adevărată, Când voi ajunge la capătul icrrbuni poate voi fi bătrân. Când eşti bătrân vorbeşti numai despre r = nea de afară şi citeşti ziarul.

Am hotărât să merg mai departe cu orice preţ. Trebuia să găsesc Iranul spre casă, în depărtare, pe un deal, am văzut o moară de dar când m-am apropiat mai bine am putut băga de seamă că era altceva decât un scaiete bătrân pe care vântul îl apleca într-o *rmze* şi alta. Pentru că nu eram decât o Coadă de vulpe mi-am zis merg mai departe până ce voi ajunge la capătul celălalt al scorburii. >4 i şindeam că poate am rătăcit drumul când deodată îmi apăru în noi un ursuleţ.

— Sunt ursuleţul Toby îmi arătă o carte de vizită care mirosea a zmeură.

Adăugă:

— Pământul se învârteşte.

— Cum ai descoperit asta? am întrebat cu teamă în glas.

— Mâncând clătite.

— Nu prea înţeleg… Ah, dar cred că sunteţi artist, nu-i aşa? un răspuns înveselit.

Drept răspuns îmi ceru o batistă.

— Priviţi, spuse ursuleţul Toby. Batista se prefăcu de îndată mrr-un mare afiş pe care scria cu litere mari numele lui. După câte înţeles, începea chiar în acea clipă un mare spectacol, o reprezentaţie de teatru şi micul Toby îmi făcu semn să privesc totul în tăcere. Scena pe care avea să se desfăşoare reprezentaţia era abia *di* o petală, îmi părea că ursuleţul nici nu se prea sinchiseşte de ista. Scoase un patefon învechit, învârti puţin placa cu piciorul şi îi jurul nostru se auziră melodii din cele mai frumoase.

— Acum putem începe!

Notele muzicale care ieşeau din micul patefon pluteau o clipă în aer, se prindeau de frunzişul arborilor sau cădeau încet, încet spre pământ.

Programul reprezentaţiei avea să înceapă cu o tumbă a ursuleţului când îmi mărturisi imediat că-i este frică. Am înţeles că era prima lui reprezentaţie de teatru, iar eu eram primul lui spectator.

— Maestre, n-aveţi de ce să vă fie frică! Grăbiţi-vă!

— Adevărat? Cel mai mult îmi este frică de guturai.

Îşi aranjă papionul, făcu un semn nevăzut şi când muzica încetă îşi luă avânt.

— Mi-e frică, spuse el, am ameţeli.

— Să mai încercăm o dată…

Păru înviorat la gândul ăsta. Din nou îşi aranjă papionul, făcu un semn nevăzut şi în clipa în care se hotărî să sară se sperie de câţiva lilied de noapte, care treceau pe deasupra sa. Nu sări nici de astă dată şi părea supărat.

— Domnilor, reprezentaţia s-a sfârşit, anunţă el.

La auzul acestor cuvinte am început să aplaud cu toată puterea. Toby păru la început mirat de aplauzele mele şi când înţelese despre ce este vorba, de bucurie, făcu o tumbă în aer. Am aplaudat şi mai tare.

Toby era fericit că izbutise să facă tumba.

— Domnilor, reprezentaţia a început din nou.

Nu-i mai era teamă de nimeni şi de nimic. Ridică în aer câteva greutăţi pentru a arăta puterea sa. Se vedea cât de colo că era un artist adevărat. Am plecat înveselit. Puteam reveni aici oricând pentru că reprezentaţia începea, cum am înţeles, la orice oră din zi.

Până la capătul scorburii mai aveam încă mult de mers. Am coborât câteva scări acoperite cu muşchi de pădure. O clipă am adormit. M-am trezit de îndată. Auzeam câteva sforăituri în jurul meu. Cine putea să sforăie? Am băgat repede de seamă că lungile sforăituri se prefăceau pe loc în mici conuri de brad. Trebuia să fie un om rău, tare rău, m-am gândit, când deodată am auzit un glas:

— Nu ţi-e frică de mine?

— Nu, dar cine sunteţi?

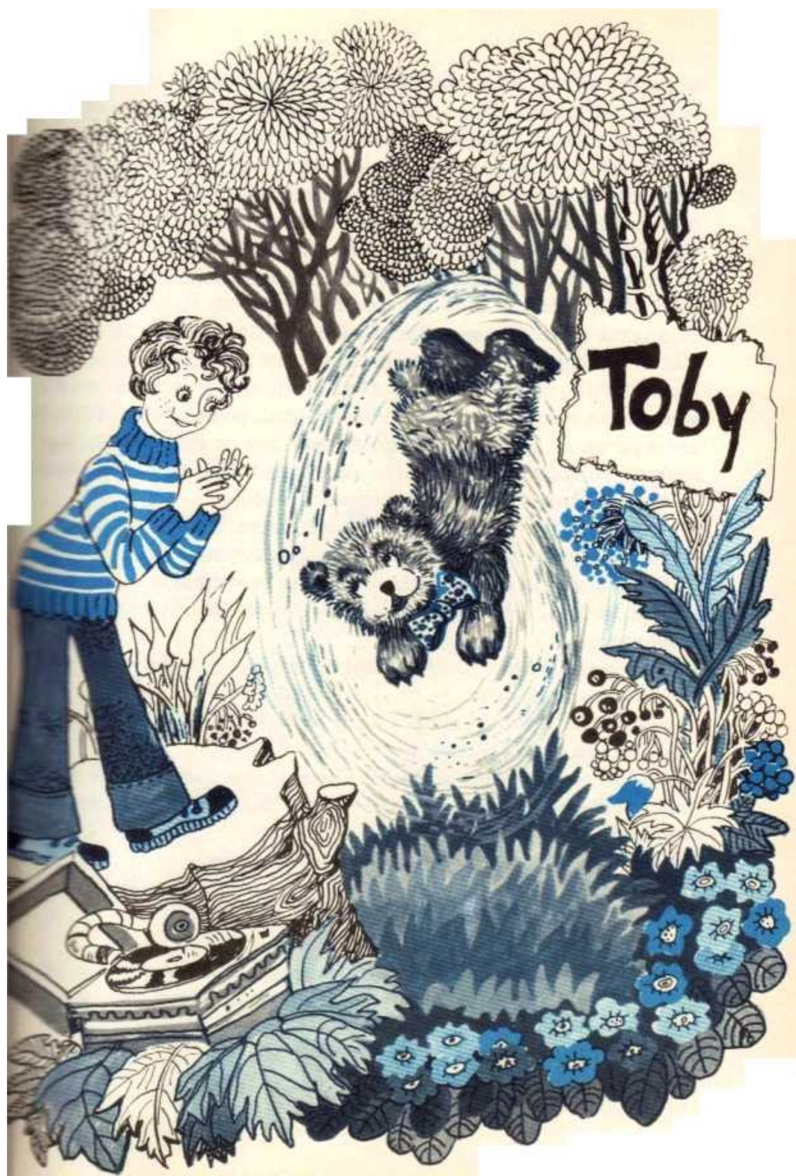
— Sunt Muma-Pădurii.

— Ah, dumneavoastră sunteţi, iertaţi-mă…

«Muma-Pădurii, Muma-Pădurii, de unde ştiu eu numele acesta?

De la chimie nu putea fi, de la geografie, la mişcarea de rotaţie a pământului, nici atât…»

Muma-Pădurii părea bucuroasă că am recunoscui-o. Dacă o să

se înfurie şi-o să trimită pe urmele mele furtuna? Dacă s-ar fi întâmplat astfel mă hotărâsem să arunc în urma mea pixul, ca în felul

acesta să se întindă în urma mea o apă mare, cine ştie…

— Vino să vezi, îmi spuse ea. Am urmat-o cu teamă, în tăcere, cu gândul de a fugi într-un fel sau altul, îmi arăta un tablou electronic, lucru care mă miră foarte mult. Bătrâna apăsă pe un buton, surâse, şi pe loc se porni o furtună cum nu mai văzusem până atunci. Pe ecranul tabloului electronic era, cum aveam să-mi dau seama imediat, Făt-Frumos. După semnalele luminoase, argintii, sclipind în dreptul sabiei sale se vedea că nu-i este frică de nimeni. Muma Pădurii se înfurie şi apăsă pe un alt buton. Era defect. Aşa că în locul flăcărilor ce trebuiau să apară pe ecran, arzând întreaga pădure, se vedea un colţ de turtă dulce. Am râs, când, pe loc, Muma-Pădurii apăsă pe un alt buton, îl vedeam de astă dată pe Făt-Frumos, luptându-se cu flăcările. Făt-Frumos era atât de bun şi de frumos, încât în întreaga colibă a bătrânei mirosea a vanilie.

— Ha, ha, ha, râdea Muma-Pădurii, acum nu-mi mai scapă… Dar Făt-Frumos nu se sinchisi nici de data aceasta; le puse pe goană ca pe nişte vietăţi, aşa încât flăcările se preschimbară, care cum nimeri, în lupi, dihori, întorcându-se smerite în pădurea bătrânei vrăjitoare.

Când am văzut că Muma-Pădurii nu are nicio putere asupra lui Făt-Frumos i-am zis:

— Cel mai bine, Muma-Pădurii, ar fi să creşteţi cactuşi.

— Cactuşi? Dar pentru ce?

— Cum, nu ştiţi, nu se poate! Cactuşii sunt foarte, foarte înţepători. Făt-Frumos o să se înţepe într-o bună zi în ei şi atunci, şi atunci…

— Şi atunci nu o să-mi mai scape, nu-i aşa?

— Sigur că da, m-am înveselit eu văzând că bătrâna în furia d este în stare să mă creadă.

— Coadă de vulpe, nu mă minţi?

— Cactuşii cresc tocmai pentru aşa ceva, aşa că nu te mint.

Am plecat cât mai repede cu putinţă de frica vreunei răzbunări.

Abia am putut să-mi trag sufletul până la capătul scorburii. Am întrebat neliniştit:

— Aia e capătul scorburii, mătuşă?

— Aid, aici…

— E aici înseamnă că este drumul meu spre casă.

— D-i doe eşti, că parcă te ştiu de undeva?

— Set Coadă de vulpe, am spus, sunt numai o Coadă de vulpe.

— Aaa, Coadă de vulpe, să ştii că mai ai destul până acasă.

— În povestea asta tot timpul trebuie să se rătăcească cineva, – spuse bătrâna scorbură. Aşa că mai ai de mers, mai ai de ara până s-o însera…

Cum a coborât Prinţul cel frumos într-un boboc de trandafir

Încă nu ajunsesem acasă şi mă gândeam la prinţul cel frumos născut într-o bună zi dintr-o pată de cerneală pe care o făcusem din greşeală. Pata de cerneală se întinsese pe caiet, dar eu ştiam toată povestea naşterii sale. Prinţul era atât de frumos, încât nimeni nu ar fi crezut că s-a născut dintr-o pată de cerneală. Numai că l-am auzit spunându-mi:

— Cornită, acum ar trebui să colind lumea.

Lumea pe care avea s-o străbată era atât de mare, încât prinţul, gata pregătit de drum, se înfricoşă la început. Dar se gândi că ar trebui să-

mi mulţumească pentru că dădusem naştere unui prinţ atât de frumos dintr-o pată de cerneală.

— Nimeni nu ştie că te-ai născut dintr-o pată de cerneală… Umblă sănătos, am mai zis.

O floare căzu chiar lângă el şi se prefăcu în mari trepte de marmură pe care prinţul le urcă în tăcere. Cu aripile subţiri, o pasăre trecu în zbor, îi atinse umerii şi prinţul simţi cum prinde puteri. «Orice prinţ trebuie să ajungă într-o bună zi la capătul lumii», îşi zise el şi se hotărî să ajungă acolo. Dar pentru asta i-ar fi trebuit un cal, socoti el, un cal adevărat, în stare să-l poarte la locul pe care l-ar fi dorit. «Un cal…», şopti prinţul cel frumos.

La căderea serii, prinţul merse în dreptul unei colibe părăsne, găsi acolo un ştergar ţesut cu florile cele mai frumoase, aruncă ştergarul în urma sa, îngenunche câtva timp şi astfel îngenuncheat auzi departe galopul unui cal, undeva departe. Mirosul de prinţ rămase apoi mult timp pe ştergarul acela.

Prinţul aşteptă şi în cele din urmă îşi zise că poate se înşală. Auzi peste noapte zgomotul cascadei din spatele colibei şi numai că se ivi un cal adevărat, alb, precum cascada, încât prinţul se temu să nu fie o închipuire de-a sa. Dar calul era sălbatic, părea greu de încălecat şi prinţul se temu prima dată pentru viaţa sa amintindu-şi că nu era decât un prinţ născut într-o bună zi dintr-o pată de cerneală.

La nechezatul calului inima prinţului bătu năvalnic, calul era sălbatic, aşa că prinţul aşteptă să prindă ceva putere. Rămase toată noaptea treaz, mâncă pe nerăsuflate zahăr candel şi prinse puterea pe care o dorea. Cu o linguriţă adună rouă de peste noapte, ca să se răcorească şi să rămână astfel treaz. Altfel nu ar fi putut să păzească calul acela sălbatic. «La urma urmei şi calul acesta sălbatic s-a născut numai pentru că eu am aruncat ştergarul în urma mea, tot aşa cum eu m-am născut dintr-o pată de cerneală.» Aşa era şi n-avea de ce să se teamă atât de mult de calul cel sălbatic.

Culese, mai toată noaptea, spuma pe care o făcea apa cascadei pentru a-şi înveli încălţările, astfel încât să nu se simtă în niciun fel mersul său, îşi spunea că trebuie să facă cu orice preţ lucrul acesta, astfel încât calul să nu simtă de departe mirosul de prinţ şi să-l încalece pe nesimţite pentru drumul său lung. Cu puterile pe care le prinsese peste noapte, cu încălţările acoperite de spuma cascadei, prinţul merse în dreptul calului, îl încălecă şi plecă. Când calul simţi mirosul de prinţ era prea târziu; bătu din copită şi se auzi până la marginea lumii. Se scutură de câteva ori, dar prinţul îl prinse cu atâta putere de coamă, încât calul îngenunche în elmpul acoperit de mad.

Abia atunci îşi aminti calul de ştergarul aruncat de prinţ în urma sa şi din care se născuse cu adevărat. Ar fi trebuit să-i mulţumească

prinţului pentru fapta aceasta. Hotărî să-l ducă până la marginea lumii, acolo unde miroase a flori de deoare.

Când calul porni cu adevărat, prinţul născut dintr-o pată de cerneală se ridică pentru o clipă, luă de pe cer un nor alb, plutitor şi-l puse drept şa, pentru a sta de mai lesne pe calul său. Aşa ci prinţul părea învăluit în aburii norilor, zburând pe nesimţite. Deasupra lumii, în înălţimea cerului, prinţul se simţi în putere. Viaţa în văzduh pare cu totul alta, chiar şi atunci când eşti un prim; şi călătoreşti până la marginea lumii.

Prinţul simţi un miros greu, înăbuşitor, venind dinspre întunecimile pământului şi dădu pinteni calului său.

— Aici trebuie să fie casa ursitoarelor…

Cobori şi ursitoarele îl întâmpinară în pragul casei. Dădu bună ziua, văzu cum ursitoarele lucrează din greu şi abia atunci observă prinţul că soarta fiecăruia era mică ca un bob de linte şi rămase mâhnil. Nici el nu era, după cum bine ştia, mai mare decât o pată de cerneală. Ursitoarea cea bătrână îl invită să rămână peste noapte a musafir, aşa cum s-ar fi cuvenit, dar prinţul ceru doar un singur lucru: acela de a-şi cunoaşte soarta. Ursitoarea îl înţelese pe daţi şi prinţul văzu că soarta sa era înfăşurată într-o bucăţică de catifea albastră, aşa cum sunt înfăşurate toate destinele de prinţ din lumea aceasta. Mulţumi pentru lucrul acesta şi plecă. De acum ştia ce avea să i se

întâmple.

În urma sa, după cum află, citindu-şi soarta, avea să se nască un alt prinţ, numit Prinţul Electronic. Dar până atunci avea multe de făcut, îşi spuse că şi acela este tot prinţ şi va avea multe de suferit Calul său necheză puternic şi prinţul născut dintr-o pată de cerneală înţelese că nimerise pe tărâmul vreunui balaur, în tot locu acela se aflau puse numai şi numai capcane pentru balauri şi prinţul se temu să nu nimerească într-una dintre ele pentru totdeauna

Când păşeşti pe tărâmul vreunui balaur cunoşti asta după firea mătul copacilor, ca în timpul unei furtuni, dându-ţi parcă de ştire în tot acest timp, balaurul îşi îngrijea rănile sale mai vechi cu frunze de pătlagină. Cât era balaurul de puternic, de era de uriaş se teme* cel mai mult de ţârâitul greierilor. Ţârâitul acestor greieri, pe can niciodată nu-i putea prinde, îl îngrozea mai ales că el era atât de uriaş şi greierii aproape nevăzuţi. Nu mai ştia cum să scape de toate acestea. Prinţul, care-şi cunoştea soarta, hotărî să-l înspăimânte pe balaur aruncându-i în drum un pumn de greieri.

Când zmeul auzi ţârâitul greierilor, se gândi că prinţul, de care era înştiinţat, va veni într-una

din zile şi că era prin apropiere. Era atât de bătrân, încât nu-i mai păsa de lupte, dar să mai prindă şi greieri prin toate colţurile palatului său. Cele şapte capete ale balaurului încuviinţară, rând pe rând, să nu se lupte în niciun chip cu prinţul şi nici să umble după greierii care îl înspăimântaseră de atâta vreme, «Un balaur care să prindă greieri nu s-a mai văzut», îşi spuse el plictisit. Ar fi trebuit să se întoarcă în pădurea din care venise, să rămână acolo pentru multă vreme pentru a-şi îngriji rănile încă sângerânde, într-o bună zi va veni şi Prinţul Electronic şi atunci nu va mai avea nicio scăpare. Hotărî să părăsească castelul.

Prinţul deschise porţile castelului, fără să-i fie teamă de nimic. Balaurul era peste măsură de bogat: inele de aur, mătăsuri scumpe, sfeşnice de argint, covoare cu fire de aur, dar prinţul nu luă nimic din toate acestea. Doar într-un colţ al palatului era un mic boboc de trandafir şi prinţul îl luă ca pentru a-l păstra cu el, îl mirosi îndelung şi se îndrăgosti pe dată.

Era pentru prima oară când se simţi că nu mai era în puterile lui şi abia atunci se gândi cât de singur fusese până atunci.

— Poate am ajuns la marginea lumii, de vreme ce sunt atât de îndrăgostit, îşi spuse el.

Acum nu mai avea niciun fel de putere ca să se lupte. Părăsi bogăţiile castelului, cu gândul s-o găsească pe aceea care-i va primi micul său boboc de trandafir.

Prin toate colţurile castelului vrăjitoarele îl chemau să lupte cu ele, îi ieşeau în drum cu fel de fel de chipuri, dar prinţul surâzând le spuse că nu poate să lupte, deoarece era îndrăgostit.

— Ah, e îndrăgostit! spuneau vrăjitoarele, fără să înţeleagă cum prinţul se îndrăgostise atât de repede de cineva pe care nici nu o văzuse până atunci. Ce-o să ne facem? se întrebară.

— Mai trebuiau atâtea lupte de dat până la sfârşitul poveştii, dar prinţul e prea îndrăgostit… Nu se mai gândeşte la asta.

Ajunsese la marginea lumii şi acolo trebuia să fie fata aceea de care era acum îndrăgostit. Prinţul răscoli întreg castelul şi în cămara de sus găsi o fată părăsită de multă vreme acolo, privind printre grilajele de fier ale castelului.

— Eşti prinţul dintr-o pată de cerneală? îl întrebă fata.

— Da, răspunse el. M-am născut dintr-o pată de cerneală, pe care a făcut-o Corniţă…

Prinţul îi dădu să miroasă bobocul de trandafir şi fata, mirosind îndelung, se şi îndrăgosti. Prinţul cel frumos era fericit ca niciodată.

— Suntem la marginea lumii? întrebă el.

— La marginea lumii, încuviinţă fata.

Când priviră mai bine, bobocul de trandafir se deschisese cu totul, aşa că prinţul îi spuse:

— Să coborâm…

Prinţul născut dintr-o pată de cerneală o ajută

pe fată şi amândoi ţinându-se de mână coborâră în micul boboc de trandafir. Ca la un semn bobocul de trandafir se închise la loc în urma lor şi cei doi începură să călătorească în alte şi alte lumi nevăzute.

Cum m-am întâlnit cu frumoasa şi am lăsat firimituri de pâine pentru fantome

Uitasem de mult de fata părăsită lângă castelul de diamant, de care trebuia să mă îndrăgostesc, când m-am întâlnit cu ea, tocmai când mă credeam ajuns aproape de casă. Aşa că m-am oprit şi am întrebat-o:

— Hei, Severin, şi uitasem, cum ai scăpat de la castel?

— Foarte uşor, nici nu-ţi dai seama… Mi-am tăiat cozile şi gata, am fugit…

— Aveai un păr atât de frumos, am mai spus încurcat şi ruşinai că uitasem s-o salvez.

— Şi apoi, cel mai mult îmi era frică de şoareci în tot castelul acela. Pentru asta voiam să mă salvezi.

Mergeam amândoi pe o cărare pustie şi Severin mă întrebă:

— Ai ajuns vreodată la capătul cărării?

— Am ajuns, îi spun.

— Şi ce se vede de-acolo?

— La capătul cărării e o stea.

— O stea adevărată?

— Sigur că da, cărările nu sunt altceva decât luminile pe care 1< trimite vreo stea îndepărtată.

Severin credea până atunci că toate cărările pe care păşeşti nu’s pot sfârşi decât lângă ascunzişul unui arid bătrân, care strânge la el toate cărările, ca să nu mai poată fi găsit nici cum.

— Pentru asta nu prea poţi vedea pe aici vreun arid, nu-i aşa?

— Pentru asta, ce credeai?

— Să mergem?

— Hai…

— Ştii, zice Severin, acasă la mine am o zână rea… Numai că este atât de fricoasă că atunci când te apropii de ea se preschimbă imediat în eşarfă.

— Am auzit că unele zâne sunt atât de fricoase că se sperie şi de susurul ceaiului, dimineaţa.

Ştiam bine că uneori zânele părăsesc pădurile unde au trăit multă vreme, scorburile copacilor,

unde nu se tem de nimic şi ajung, în cele din urmă, la casa vreunui copil, ascunse prin colţurile odăii. De aceea când ajung în casa cuiva ele se tem de orice lucru din jur. Aşa că merg prin casă în vârful picioarelor să nu le simtă nimeni.

— Dar ştii cum se îmblânzeşte o zână rea?

— De unde să ştiu?

— Când întâlneşti o zână rea ca s-o îmblânzeşti trebuie să-i dai să-ţi repare un fermoar stricat…

— Cum asta?

— Când zâna cea rea vede un fermoar ea îşi zice că un fermoar e un lucru serios şi pe dată se apucă de lucru. Tot lucrând la fermoar nu se mai gândeşte la nicio răutate pe care ar putea s-o facă.

— E trist, am spus, ca o zână să repare fermoare vechi…

Mă gândeam cum totuşi poate ajunge o zână, fie ea şi rea, în casa cuiva, venind aşa de departe.

Am întrebat-o pe micuţa Severin.

— Poate că n-ai să crezi, dar zâna de care îţi spun a venit ia noi numai şi numai pentru că mirosea a cafea în toată casa…

— Chiar că nu te cred!

— Într-o duminică în toată casa mirosea a cafea pentru că aveam oaspeţi mulţi. Zâna cea rea a simţit de departe din pădure mirosul acela de cafea care a atras-o atât de tare încât a ajuns până în dreptul casei noastre…

— Cum, s-a lăsat ademenită doar de un bob

de cafea?

— Aşa cum ţi-am spus, Cornişă, aşa cum ţi-am spus, Severin merge înaintea mea şi acum nu se mai teme de nimeni.

— O dată m-am temut şi de batista care mi-a căzut din buzunar…

— De-asta te-ai rătăcit, pesemne, aici.

În urma noastră rămâneau muşuroaie de furnici, aproape albăstrui în lumina soarelui. Severin se apleacă şi rupe cu greu un mărăcine. Abia mai pot să-i strig din urmă:

— Severin, ce-ai Scut?

— De ce?

— Ai rupt mărăcinele… O să fie furtună… Ai să vezi!

Dar e prea târziu, pentru că Severin a şi rupt mărăcinele. Trebuie să ne ascundem pe undeva, trebuie să ne adăpostim, Severin, îi mai spun, dar nu ştiu dacă mă mai aude.

— Priveşte în urmă.

— Vai, ce-am putut să fac, spune Severin, privind în urma ei. Praful se ridică până la cer, casele abia se mai cunosc şi vântul ţiue pe lângă noi.

— Acum ce-o să se mai întâmple?

Încerc să-i strig, să-i fac semne să arunce mărăcinele în urma sa. Poate cine ştie…

— Aruncă în urma ta mărăcinele…

Abia dacă poate să mă înţeleagă ce-i spun de zgomotul şi furia vântului. Mai priveşte încă o dată

mărăcinele şi-l aruncă în urma sa. Cred că îi pare rău, dar n-are încotro.

— Am scăpat, îi spun.

— Am scăpat?

— Priveşte în urma ta…

Severin priveşte în urmă, să vadă ce se întâmplă, dar în depărtare totul pare liniştit, iarba strălucitoare în lumina soarelui, încât parcă nu a fost niciodată furtună pe locurile acestea.

— Acum ce-o să facem?

— O să mergem până la capătul cărării, să vedem ce este acolo

— E departe?

— Până la noapte ajungem.

Mergem liniştiţi şi bucuroşi mai departe, îi spun aproape vesel:

— Ştii de ce vreau să mă întorc acasă?

— Cum să nu, îţi este foame.

— Nu. Am acasă nişte cărţi de joc. Una care

reprezintă un valet bătrân. N-ai să mă crezi, dar seara, înainte de a mă culca, auzeam sforăiturile bătrânului valet din cărţile de joc. Muream de râs şi trebuia să merg în vârful picioarelor să nu-l trezesc.

— Îţi spun şi eu ceva, dar nu trebuie să mă spui nimănui, pentru că se află…

— N-ai nicio grijă.

— Am o gaură în podea. Ei, şi pe acolo vine în fiecare seară din pădure un pui de vulpe. Şi ştii de ce? I-am spus: tu ai să-mi păzeşti scrisorile mele mai vechi pe care le-am legat cu funde albastre. Numai pentru asta vine puiul de vulpe, să-mi păzească scrisorile mele mai vechi. M-ai înţeles, Corniţă?

— Te-am înţeles. Ştii cine e cel mai mare leneş de pe lume?

— De unde să ştiu, Corniţă, zi tu…

— Cel mai mare leneş de pe lume e cerneala.

— N-am mai auzit aşa ceva…

Severin râdea de-a binelea, cerneala era cea mai leneşă de pe lume, începuse din nou să se însereze.

— Vai, spuse Severin, mi-am pierdut batista…

— Cum aşa? Haide s-o căutăm.

Ne-am întors să căutăm batista pierdută, când în apropierea noastră am observat pete mari, albicioase.

— Ah, fantomele, Severin, ce-ai făcut?

— De ce?

— Păi cred că toate fantomele astea erau în batistă la tine. Şi când s-a desfăcut batista şi a căzut…

— Nu, fantomele sunt de la fel de fel de decupaje de poze, de la tăieturile de ilustraţii, din carte, nu ştiai?

N-am mai avut timp să-i răspund.

— Să nu-ţi fie teamă, Corniţă. Am să scot câteva firimituri de pâine.

— Şi?

— Ai să vezi că o să se apropie de noi şi dacă nu o să se înfricoşeze o să culeagă din palmă toate firimiturile.

— Le e foame?

— Pesemne că aşa ceva.

Sevenn scoase într-adevăr câteva firimituri de pâine din buzunar, întinse palma şi fantomele se apropiară de noi. Nu-mi mai era teamă, înghiţiră repede cele câteva firimituri.

— De unde le cunoşti, Severin?

— Ei, am fost o dată bolnavă şi fantomele mi-au adus apă şi m-au îngrijit. Aşa m-am făcut bine.

— Şi mie care îmi era frică de fantome.

— Da’ de unde, ele sunt mai fricoase decât crezi. Cel mai mult le este frică de bătăile de pendulă de la ceas.

— Cum aşa?

— Am văzut eu… Ca să nu li se facă frică, trebuie să strângi toate bătăile pendulei într-o cutiuţă mică de pluş şi nu se mai tem de nimic.

— La asta nu m-am gândit.

— Fantomele, ascultă-mă pe mine, se tem şi de iepurii angora.

M-am căutat repede în buzunar, am căsit câteva firimituri de pâine şi am întins palma să văd ce se întâmplă, îmi bătea inima foarte tare. Fantomele au venit din nou, au înghiţit toate firimiturile de pâine şi păreau a nu se mai teme de noi. Când terminarăm proviziile de firimituri de pâine, dispărură cu toate, prefăcându-se într-o mică batistă albastră. Severin se aplecă şi o luă.

— Mi-e somn, zise.

— Dacă ţi-e somn înseamnă că am ajuns aproape de steaua de la marginea cărării.

Aşa şi era; chiar aproape de noi strălucea steaua cu numele Algool. Ajunsesem în împărăţia zăpezii şi de acum aveau să se întâmple alte şi alte lucruri neobişnuite.

Cum am intrat în cele trei mari palate ale iernii făcându-ne câte un nod la batistă

Trebuia să ne strecurăm pe nevăzute în împărăţia zăpezii. Severin scoase o cheiţă argintie cu care am putut să deschidem porţile marii împărăţii.

— Cheiţa aceasta, Corniţă, deschide porţile oricărei mari împărăţii. Auzi?

— Se aude parcă ceva?

— Să ştii: când intri într-o împărăţie se aud de îndată boncăniturile îndepărtate ale cerbilor…

— Nu e adevărat, Severin, nici vorbă de aşa ceva…

— Atunci?

— Când ai rotit mica cheiţă, o dată, şi încă o dată, în poarta împărăţiei, ai trezit toţi cerbii adormiţi.

— Adevărat. Să nu se întâmple iar un lucru rău, Cornıţă…

În împărăţia zăpezii era linişte. Intrarăm amândoi pe o uşiţă subţire de gheaţă, fără să ştim unde am putea să ajungem.

— Hei, e cineva aici?

— Hei, e cineva aici? îmi răspunse ecoul prefăcut în mici cioburi de gheaţă strălucitoare.

— Am ajuns în Palatul de gheaţă, îmi şopteşte Severin.

Pretutindeni oglinzi uriaşe, candelabre strălucitoare.

Pe treptele de gheaţă, un slujitor ţine un trandafir roşu în mână.

— Un trandafir roşu în Palatul de gheaţă? De necrezut…

— Domnule, întrebă Severin, pentru ce ţineţi trandafirul acela în mână?

— Cum pentru ce? Măsor timpul.

— Măsuraţi timpul?

— Timpul se măsoară prin căderea petalelor, nu ştiaţi?

Într-adevăr, la picioarele slujitorului erau petale nenumărate.

— Ce mult timp a trecut de când am plecat de-acasă…

Dar când ne-am apropiat mai bine de slujitor, acesta parcă pieri. Nici urmă de trepte de gheaţă, nici urmă de slujitor.

— Cum se poate asta? întrebă micuţa Severin.

— Din cauza gheţii şi a frigului din palat poate că ni s-a părut că vedem un slujitor cu un trandafir în mână.

— Numai în Palatul de gheaţă se mai întâmplă aşa ceva!

— Aşa este, să tăcem şi să privim mai departe tot ce se întâmplă în jur.

Palatul de gheaţă părea pustiu şi totuşi se întâmplau atâtea şi atâtea lucruri. Chiar în acea clipă ne-a fost dat să vedem cu ochii noştri cum sosea alaiul domnesc, împăratul coborî din mica sanie în curtea împărăţiei sale. Privi în depărtare o luptă de cerbi. Apoi urcă treptele palatului.

— Cred că e un împărat viteaz, spuse Severin, dar are guturai…

— Pe frigul ăsta…

— Împăratul strănută înaintea fiecărei lupte. Ia ascultă…

— Mda, parcă ar fi greieri.

— Greieri în Palatul de gheaţă, Severin?

— Da, da, s-au ascuns chiar în sceptrul împăratului.

— Dacă împăratul o să strănute, înseamnă că trebuie să înceapă vreo luptă?

— E un împărat viteaz, dar trebuie că bea mult ceai…

Trebuia să ne ascundem, puteam fi văzuţi oricând. Aşa că Severin îşi făcu un nod la batistă, ca să putem trece în altă lume a împărăţiei zăpezilor. Pe nevăzute, părăsirăm Palatul de gheaţă într-o lume necunoscută, în urma noastră se auzi un murmur nelămurit. Nu era altul decât alaiul domnesc, care se auzea până aici.

Severin se căuta în buzunar după chei ţa argintie, înaintea noastră era o uşă de fier. Dar nici urmă de cheiţă argintie.

— Era o cheiţă minunată, şopteşte Severin. Am uitat-o în Palatul de gheaţă.

— Şi acum de ce plângi? Ştii ceva?

— Ce?

— Mie mi se pare că toate lacrimile astea ale tale seamănă cu cheiţa argintie pe care ai pierdut-o.

— Râzi de mine.

— Desfă nodul de la batistă şi întoarce-te la Palatul de gheaţă.

— Mi-e frică… Ce-o să ne facem?

Încep să mă gândesc ce să facem. Uşa nu se poate deschide nici cum. Dacă aş, îl fost mai puternic, dar aşa…

— Am găsit ce ne trebuia. După ce desfaci nodul de la batistă şi cobori în Palatul de gheaţă, orice uşă, cât de grea ar fi ea, se deschide doar la mirosul de brad. Bradul miroase atât de frumos,

că se deschid toate uşile.

— Nu cred… Şi apoi trebuie să găsim o crenguţă de brad.

La asta nu mă gândisem deloc. Numai că o aud pe Severin spunând:

— Corniţă, dar mi-amintesc că am fost odată într-o pădure de brazi, mai de mult. Uite, păstrez şi acum mirosul de brad în păr.

— Atunci e un lucru simplu… încearcă să treci, să vedem ce are să se întâmple…

Îşi şterse lacrimile şi într-o clipă ajunse la uşă. Ca la un semn, uşa se deschise atât de uşor, încât nici nu credeam că se putea întâmpla asta. Intrarăm. Auzirăm din nou murmurul acela nelămurit. Cum am intrat în împărăţia aceasta şi începurăm să căscăm, de parcă nu am fi dormit de multă vreme Ascultam în tăcere. Printre creneluri se vedeau şi alţi oameni căscând la fel ca noi. «Ce fel de străji or fi acelea care cască atât de tare?»

— E Palatul Vânturilor, şopti Severin. Vânturile te adorm aşa. Dar nu-şi termină repede cuvântul că adormi şi începu să sforăie Trebuia s-o trezesc cu orice preţ. Ar fi adormit aici poate multă vreme «Vânturile acestea se iscă din sforăiturile oamenilor?» mă gândeam.

Cu greu o trezii pe Severin, care îmi spuse că dormise car într-un fagure de miere. Străjile dădeau semn că ne-au văzut. Palatul era pustiu, pesemne pentru că vânturile erau plecate să colinde prin cele mai îndepărtate locuri. Numai

murmurul acela se auzea de pretutindeni.

Lângă jilţul împăratului, Severin îmi arătă nori albi, plutitori, asemeni celor de pe cer. Norii erau podoabele cele mai de preţ ale împăratului aceluia.

— Poate că ar fi trebuit ca norii aceştia să fie şi ei păziţi de străji, am spus.

— Nu se poate, norii alunecă atât de uşor, că nicio strajă n-ar simţi asta.

Ferestrele palatului erau mari, se putea vedea o mare parte a împărăţiei, câmpuri pustii, peste care se întorceau la miezul nopţii toate vânturile.

Ne-am hotărât să plecăm. Trebuia să facem doar un nod la batistă pentru a coborî într-o altă lume. Am mai privit pustietatea din jurul nostru, ca pentru ultima oară. Severin înnodă batista. Trebuia să închidem ochii şi să coborâm.

Când cobori într-o altă lume, primul lucru la care te gândeşti este să vezi cât mai repede cu putinţă un palat. Un palat e un lucru de preţ, în Palatul zăpezii toate luminile erau aprinse sau ni se părea astfel, pentru că zăpada strălucea atât de departe. Toţi slujitorii, toţi curtenii erau îmbrăcaţi în alb. Palatul străfucea.

— Ce trist e, făcu Severin”.

— Cum aşa? Totul aici e atât de frumos şi tu…

— E într-adevăr frumos…

— Atunci?

— Tot palatul acesta frumos se poate dărâma

doar la clinchetul unui clopoţel sau la un bob de piper…

— De unde ştii?

— Tot palatul e de zăpadă, nu vezi?

— Uitasem.

Am intrat înăuntru cu teamă pentru tot ce avea să se întâmple. Zâna zăpezilor ne zâmbi. Eram amândoi îmbrăcaţi în haine albe, nemaivăzute până atunci. Severin era atât de frumoasă, încât n-o mai cunoşteam.

— Ah, fereşte-te, Severin, am strigat, pierdut, fereşte-te…

— Corniţă, ce s-a întâmplat?

I-am arătat venind de sus şi căzând cu o viteză năprasnică un ac de pin sau de brad. Se înfricoşă. Simţi cum se datină întreg palatul.

— Ar fi putut să se dărâme întreg Palatul zăpezilor, numai că l-am prins la timp.

Severin făcu o plecăciune Zânei zăpezilor.

— Vai, dacă greşeşti, în timpul plecăciunii, dacă aluneci, se dărâmă din temelii întreg palatul, spuse Severin.

Am făcut şi eu la rândul meu o plecăciune, în semn de prietenie pentru Zâna din Palatul zăpezii. Eram privit din toate părţile, din toate colţurile de întreaga curte. Dar Zâna nu ghicea în niciun fel spaima noastră, la gândul că întreg palatul se putea topi, nu după multă vreme, de respiraţia noastră fierbinte. Niciun om nu ajunsese până atunci la Palatul zăpezilor, de vreme ce Zâna nu

ştia ce putea să se întâmple cu întreg palatul său.

Am făcut un semn către Severin, să ne grăbim. Suliţa străjerului de la intrarea în Palatul Zăpezilor şi începuse să se topească. Alţi slujitori, cu totul şi cu totul de zăpadă, prinseră să se topească. La fel şi jilţul Zânei parcă se deschidase pe la margini. Tot aşa, un inel al Zânei dispăruse cu totul.

I-am făcut semn Severinei că nu mai era timp de plecăciuni. Suliţa străjerului de la intrarea în palat se topise pe de-a întregul, o suliţă cu adevărat grea, şi acesta nu înţelegea niddecum ce se întâmplase.

De îndată ce am ieşit din Palatul zăpezilor, Severin şi-a scos batista cu atâtea şi atâtea noduri. Trebuia, să le facem semne de bun rămas slujitorilor şi curţii şi pentru asta a trebuit să desfacem batista de toate nodurile, însemna că nu le mai punem viaţa în primejdie.

Cum am ajuns în faţa unor urme necunoscute până la un bătrân care abia culesese un coşuleţ cu gutui

Când m-am uitat în jurul meu* Severin

dispăruse. Să-şi fi făcut un alt nod la batistă? Sau îi crescuseră cozile din nou şi zmeul să fi aflat de asta? Aşa că am mers singur pe un drum aproape pustiu. Era un drum care ducea către un mic deal, care părea şi el, din toate părţile din care ai fi privit, părăsit. Dacă ar fi fost Severin, drumul nu mi s-ar fi părut atât de pustiu. M-am oprit o clipă să mă odihnesc. Am văzut atunci chiar lângă mine câteva urme. Eram atât de singur, încât când am văzut urmele acelea m-am bucurat.

«Ce trebuie să facă un om când vede nişte urme?» mi-am zis. Să fie ale lui Severin? Pentru că tot eram singur şi nu mă vedea nimeni, am început să adun câteva. Dar erau atât de multe urme, încât cel mai bun lucru ar fi fost să le adun pe toate.

«Ce fel de om poate fi acela care a trecut pe aici şi şi-a lăsat urmele astea»? am început să mă gândesc. Erau urme nu prea mari, de parcă omul acela abia ar fi călcat pe pământ. Sunt oameni care atunci când calcă pe pământ abia îl ating, iar alţii… Dar cel mai bun lucru era să le adun pe toate. Adunam urmele şi nu mă gândeam decât să pot face o mare bucurie omului acela care trecuse pe aici, fără să ştie că-şi lăsase urmele în pământ. Are să şi le recunoască?

După ce am adunat toate urmele de pe cărare, m-am uitat în jur să zăresc o casă în care ar fi putut intra omul acela. Am bătut la prima casă pe care am văzut-o. În pragul uşii apăru un

om aproape adormit.

— Bună ziua, am zis, dar omul acela nu mi-a răspuns. I-am povestit despre ce era vorba, omul se uită la mine fără să înţeleagă nimic. Apoi hotărî:

— Să aprindem lumina!

Am înţeles că voia să aprindem lumina, ca să poată vedea de-aproape urmele acelea. Credeam că am să-i fac o mare bucurie. A aprins lumina, toţi ai casei s-au trezit şi au privit o vreme urmele găsite. Se uitau când la urmele pe care le adusesem, când la picioarele omului.

— Ce fel de urme sunt? mă întrebă el nemulţumit.

— Iertaţi-mă, am spus, înseamnă că nu sunt urmele dumneavoastră.

Am plecat de îndată. Aş fi putut să-l întreb dacă nu cunoaşte pe cineva care ar putea avea astfel de urme. După ce am plecat de la omul acela pe jumătate adormit, am bătut la altă uşă. Orice om când îşi găseşte urmele după multă vreme trebuie să fie bucuros. Am bătut mai tare.

— Hei, e cineva aici? am strigat.

A ieşit de îndată cineva, un om în halat, fără să înţeleagă nici el mare lucru. Era cam aiurit, m-am gândit că este un bătrân profesor. Nici vorbă să fie urmele lui.

«Acum ce trebuie să fac?» Trebuia să mai încerc şi la altă casă. Aş fi putut să las urmele acelea lângă vreo scară şi să plec mai departe. A

doua zi cineva tot le-ar fi găsit şi s-ar fi bucurat, aşa cum mă gândisem că trebuie să se întâmple.

Am mers mai departe şi am văzut pe drumul pe care venisem o casă mai singuratecă. Chiar lângă fereastra casei creştea un gutui. Am bătut la fereastră, dar nu mi-a răspuns nimeni. Mi-am zis că trebuie să fie una din acele case părăsite, cum mai văzusem şi în alte locuri. Am bătut pentru ultima oară.

— Intră, am auzit după un timp.

— Bună ziua şi iertaţi-mă…

Am privit în jurul meu: într-un pat vechi de lemn stătea un bătrân.

Părea, după felul în care mă privea, destul de bolnav. De aceea l-am întrebat mai întâi:

— Sunteţi bolnav?

— Sunt atât de bolnav, îmi spuse bătrânul… Vă mulţumesc că aţi venit…

Pe masă era aşezat un coşuleţ cu gutui abia culese. Printre gutuile culese se mai vedeau şi câteva frunze.

— Iertaţi-mă, i-am spus, am venit…

Am început să-i povestesc pentru ce venisem. Bătrânul se uită o clipă la mine şi am văzut că se bucură cu adevărat, însemna că astea erau urmele lui.

— Ah, spuse bătrânul, am fost învăţător, priveşte, se vede asta după urmele mele, îţi mulţumesc, acum mă pot întoarce la copii, la şcoli.

— Vă sunt de vreun folos urmele acestea? am

întrebat.

Bătrânul îmi spuse că o dată ce avea, chiar lângă el, urmele sale de când era sănătos şi putea să meargă însemna că ar fi putut şi acum să coboare din pat, să meargă asemeni ca şi în alte dăţi.

— Asta înseamnă că nu mai sunteţi bolnav, nu-i aşa?

— Acum pot să merg. M-am făcut bine. Urmele astea... înţelesesem că făcusem o faptă bună.

— Atunci am să plec, am spus. Bună ziua!

Când am ieşit în curte, mi-am amintit mult timp de mirosul acela de gutui proaspăt culese şi am plecat mai departe.

Cum am crescut un zmeu cu ceai de muşeţel

După ce am reuşit să duc urmele acelea bătrânului, am rămas aşa multă vreme, gândindu-mă departe, la casa mea. Stăteam singur la marginea unei cărări. Parcă auzeam bătăile ceasornicului din casa noastră. Poate numai şi numai pentru asta mi-am adus aminte că, tot aşa,

mergând într-o zi pe stradă, am găsit un pui de zmeu pe care l-am adus să-l cresc acasă. Era atât de mic, încât nimeni nu ştia ce fel de vietate poate fi. Ştiam bine că zmeilor le place ceaiul de muşeţel. Ca să se întărească. Aşa că am adus ceai de muşeţel, i-am dat zmeului şi zmeul a început să crească. Numai că în casă mirosea tot timpul a ceai de muşeţel, mai ales sub pat, unde lăsasem puiul meu de zmeu, fără ca nimeni să ştie de fapta mea.

Dacă cineva m-ar fi întrebat de ce-am făcut asta, aş fi putut spune foarte simplu că micul zmeu venise singur la uşa mea, sunând la sonerie şi am deschis dându-i drumul numai de teamă. Tot atât de bine aş fi putut spune că zmeul acela a rămas acolo dintr-o carte a mea mai veche. Când şi când auzeam un mormăit îngrozitor în toată casa şi atunci aduceam repede ceaiul de muşeţel şi zmeul tăcea imediat.

Dar de la un timp toţi ai casei visau noapte de noapte îngrozitor. Tatăl meu avea, în zori, cearcăne, lucru de care se temuse întreaga viaţă. De atunci, ori de câte ori văd un om care are cearcăne ştiu bine că omul acela are acasă un copil care creşte pe ascuns un pui de zmeu. Şi eu păream adormit întreaga zi. Când lipseau toţi ai casei, scoteam micul meu zmeu să se plimbe prin casă. Micul zmeu se ducea să stingă singur lumina, seara, când îi era somn, lucru care la început m-a supărat. Era urnit când vedea

bretelele tatălui meu şi într-o bună zi le mâncă. Cearcănele apăruseră şi sub ochii mamei, care nu se plângea de nimic. Mama mea lucra foarte mult la un hotel, chiar lângă mare, dar niciodată nu se plângea de nimic. Terminasem ceaiul de muşeţel din casă, aşa că am început să fac economii şi să cumpăr zi de zi pacheţele cu ceai. Zmeul trebuia să crească cu orice preţ.

Un alt lucru care îl distra pe micul zmeu era ziarul pe care îl cumpărau zilnic cei de-acasă: îl privea şi se înveselea deodată, de parcă ar fi înţeles cine ştie ce grozăvii de acolo. Într-o după-amiază, când aveam oaspeţi, zmeul scoase un urlet îngrozitor, încât toţi musafirii scăpară merele roşii din mână. Mama şi tatăl meu s-au speriat şi au spus că trebuie anunţat mecanicul care în ultimul timp nu-şi mai face datoria. Abia atunci oaspeţii noştri au observat că tata şi mama aveau amândoi cearcăne. Au hotărât să rupă imediat relaţiile cu noi, numai şi numai pentru că părinţii mei aveau cearcăne.

Ce se întâmplase? Zmeul crescuse cu adevărat şi nu-l mai puteam ţine sub pat. Se şi plângea că este întuneric acolo şi-i este cam frică. Când tatăl meu îşi aduse aminte într-o zi de bretele începu să le caute în toată casă, îmi era teamă de ceea ce avea să se întâmple. Când privi sub pat, după bretele, zmeul scoase un urlet îngrozitor şi tatăl meu leşină. Când se trezi, ceru un pahar cu apă. Acum era atât de vesel, încât

mama se sperie de-a binelea.

— Acum ce-o să facem? întrebă tatăl meu.

Mi-am luat inima în dinţi şi i-am spus:

— Trebuie să cumpărăm cu toţii ceai de muşeţel!

— Pentru ce? se miră tatăl meu fără să mai înţeleagă ceva.

— Dacă nu-i dăm ceai de muşeţel urlă îngrozitor.

— Dar dacă într-o noapte zmeul ăsta… şi nu-şi mai continuă gândul.

Ne priveam cu toţii ca şi când lucrul acesta îngrozitor s-ar fi putut întâmpla chiar atunci. De atunci zmeul nu mai stătea ascuns sub pat:

mânca cu noi la masă, umbla prin odaie şi toate celelalte. Se vedea că pe zi ce trece zmeului îi mergea bine. Era un zmeu adevărat!

De la un timp, zmeul începuse să ţină la el toate cheile casei, aşa că atunci când cineva avea nevoie de vreo cheie trebuia să i-o ceară lui. Câteodată, seara, îi auzeam pe ai mei spunând:

— Ce ne trebuie nouă un zmeu?

— Măcar să-l punem să bată covoarele…

— Aşa o să se afle, o să ne ştie cu toţii…

— E un trântor! şopti tatăl meu, care îmbătrânise în ultima vreme.

Când ne aşezam cu toţii la masă ne venea foarte greu, pentru că zmeul se aşezase alături de noi. Acum îmi părea rău pentru tot ce făcusem. Până atunci avusesem o viaţă frumoasă!

Cămara cu ceai de muşeţel se golea pe zi ce trecea. Toţi banii îi dădeam pe ceai de muşeţel, pentru ca zmeul să nu care cumva să urle. Zmeul crescuse ca un uriaş şi acum abia încăpea în casă, într-adevăr, cu toţii ne gândeam ce-o să se întâmple în ziua când zmeul nu va mai încăpea în casă.

— Atunci o să se afle totul! şopti mama.

Tata muncea zi şi noapte ca să ne ajungă banii pentru ceaiul de muşeţel al zmeului. De multe ori el privea peste umărul tatălui meu şi când vedea că banii ajung pentru încă o săptămână se înveselea. Aşa că nu voia să fie înşelat şi privea mereu la socotelile tatălui meu. Trebuia să facem mari economii.

Zmeul abia mai încăpea în casă. Am început să scoatem câte ceva din încăperi: biblioteca, un dulap şi alte câteva lucruri. Acum zmeul se simţea din nou bine, dar casa se golea încetul cu încetul. Tatăl meu îmbătrânise cu adevărat.

Într-o zi m-am gândit că şi eu crescusem destul de mare, aşa că puteam fi un sprijin de preţuit bătrânului meu tată. Ce trebuia să fac era să găsesc un mijloc de a scăpa de zmeu. Am hotărât să-i spun zmeului că nu mai avem bani de ceai de muşeţel. La vestea aceasta zmeul scoase un urlet îngrozitor. Mama îl privea drept în faţă şi tăcea

— Trebuie să ne gândim la altceva, am şoptit.

— Ce? spuse tatăl meu.

— O să vedem.

Tatăl meu dădu din mâini, în semn de neputinţă.

— Ai crescut destul de mare… mai spuse mama.

A doua zi i-am vorbit din nou zmeului. Mă gândisem toată noaptea la ceea ce trebuia să fac. Am început prin a-i spune că nu mai văzusem niciodată un zmeu atât de puternic. Zmeul recunoscu imediat.

— Dar un singur lucru nu ştii să faci, am mai adăugat apoi.

— Care lucru?

— Poţi să te dai de trei ori peste cap?

Zmeul încuviinţă plictisit.

— Dacă te dai de trei ori peste cap poţi să te prefaci în viţă de vie?

— Pot.

Zmeul se dădu de trei ori peste cap şi citam clipit din ochi zmeul se prefăcu într-o splendidă viţă de vie, care acoperea întreaga casă. Era o viţă de vie roşiatică, aşa cum nu avusesem niciodată. Crengile viţei de vie înconjurau casă, frunzele roşiatice umbreau toate ferestrele. Nu mai recunoşteam casa în care trăisem atâta vreme I Mama şi tatăl meu abia recunoşteau casa în lumina soarelui. Le-am spus:

— Acum n-are decât să crească rit vrea dacă nu-i mai ajungea casa noastră…

— Dacă nu-i mai încăpea casa…

Amândoi înţeleseră despre ce este vorba. Intrarăm în casă fericiţi. Tocmai atunci sosiră de departe câţiva musafiri.

— Ce viţă de vie frumoasă! spuseră ei.

Cu toţii se minunară de frumuseţea ei. Viţa de vie era cu adevărat frumoasă, dar dacă te uitai mai bine vedeai destul de bine labele uriaşe ale zmeului preschimbat în viţă de vie, umbrindu-ne de acum toată casa. Se vede treaba că şi zmeului îi plăcuse mult să se preschimbe în viţă de vie, pentru că, toată viaţa lui, rămase acolo, deasupra zidurilor casei, umbrindu-ne de fiecare dată.

Cum am plecat în căutarea unui nasture pierdut şi mi-am spus ultima dorinţă

Ştiam foarte bine că dacă îţi cade un nasture de la haină înseamnă că pe locul acela unde nasturele a căzut se va ridica un castel. Aşa se şi întâmplă. Nasturele îmi căzu de la haină şi rostogolindu-se ajunsese până la picioarele unui împărat care domnea peste acel castel. Nici nu-mi venea să cred, de la un simplu nasture căzut să se ridice un castel şi chiar să fiu lângă un împărat... Străjile şi slujitorii când priviră nasturele care se rostogolea la picioarele împăratului se uitară unul la altul de parcă s-ar fi petrecut un lucru îngrozitor. Unul dintre ei spuse:

— Cineva a intrat pe nesimţite în împărăţia noastră!

Împăratul se ridică, luă nasturele căzut, îl privi un timp, apoi spuse:

— Asupra împărăţiei s-a abătut o mare nenorocire.

«Cum putea fi adevărat un asemenea lucru? Era doar nasturele de la haina mea... Asta înseamnă o nenorocire pentru un împărat?» împărăteasa, la vederea nasturelui meu, scăpă evantaiul din pene de struţ şi spuse:

— Când un nasture cade într-o împărăţie, asta înseamnă un lucru din cele mai rele cu putinţă...

— Împăratul e bătrân şi fără putere, şopti un slujitor.

— Să fie chemat sfetnicul curţii! porunci împăratul.

Sfetnicul veni şi privi înspăimântat nasturele.

— În toată împărăţia nu se găseşte un asemenea nasture!

— E un semn de război! spuse împăratule un semn de război!

— Un război pentru un simplu nasture nu s-a mai întâmplat, spuse bufonul împăratului.

Împăratul chemă în grabă astrologii castelului. Abia avui timp să mă dumiresc, când ei şi aduseseră marile lor lunete, începuseră să facă măsurători, să calculeze distanţa de unde a putut cădea nasturele acela şi până la picioarele împăratului. Cu toţii priveau înspăimântaţi distanţa de la care căzuse acel nasture. Nici mie,

Corniţă, nu-mi venea să cred. Privind prin lunetă drept la încheietorile hainei mele, astrologii împăratului hotărâră imediat:

— Se vede limpede, există şi alţi nasturi gata de a se desprinde, gata de a cădea peste împărăţia noastră…

Împăratul părea să ia o hotărâre de care era mulţumit. Un război e unul din lucrurile cele mai grele cu putinţă, dar rostogolirea nasturelui la picioarele sale era un lucru care nu trebuia îngăduit în împărăţia sa cu niciun preţ.

— E un împărat viteaz! şoptiră cei mai mulţi.

— Împăratul nu se teme de un nasture! spuseră alţii, privind chipul îmbătrânit al împăratului.

Am luat atunci hotărârea să întreb politicos dacă nu s-a mai văzut în toată împărăţia sa un nasture căzut de la o haină.

— Era nasturele de la haina mea, Majestate, dacă vreţi… Un biet nasture…

Străjile se şi repeziră la mine.

— E limpede că e nasturele de care se teme împăratul, ce mai staţi?

M-au legat şi m-au adus chiar înaintea împăratului, întreg castelul era strâns în jurul meu. Trebuia să mărturisesc totul.

— Majestate, am spus, mi-am pierdut un nasture… Un nasture în Marea Voastră împărăţie…

— Un nasture din alt secol, nu-i aşa?

— Un simplu nasture, Majestate!

Îi arătai locul de unde a putut cădea nasturele acela.

— Hâm, hâm, hâm, făcu împăratul, un nasture în împărăţia mea. Asta nu s-a mai văzut. Arestaţi-l!

Nu puteam crede cum împăratul acela nu vede locul de unde îmi căzuse nasturele. Străjile se repeziră iar la mine. Ajunsei., cum aveam să-mi dau seama, în pivniţele împărăţiei.

Am aflat că în timpul cât eram închis în pivniţele împărăţiei, astrologii calculaseră exact locul de unde căzuse nasturele.

— Acest lucru înseamnă că nasturele nu poate fi deck al acestui copil!

— Un nasture ca acesta nu apare deck o dată la o sută de ani!

— E bine să-l păstrăm ca pe o dovadă a ştiinţei noastre!

Porunciră străjilor să ridice nasturele pentru a-l pune într-o vitrină a castelului.

Împăratul se pregăti de război, dar pentru că din nicio parte nu venea niciun semn, duşmanul nerăspunzând în niciun fel, străjile mă aduseră din nou în faţa împăratului, împăratul spuse:

— Moartea e singura pedeapsă pentru un nasture pierdut de la haină.

M-am gândit mult la clipa execuţiei, fără să cred că acest lucru se poate întâmpla. Veni aşteptata zi a execuţiei. Slujitorii se întrebau

umblând prin curtea împărăţiei:

— Şi zice că-l cheamă Corniţă…

— Ce nume e ăsta?

— O să moară pentru nasture sau va fi iertat?

Până una alta eram pe eşafod. Mulţimea mă privea înveselită.

— Şi zice că-l cheamă Corniţă…

— Când împărăteasa va face un semn din evantaiul său din pene de struţ, îl spânzură pe Corniţă sau cum îl cheamă…

Se făcu o mare linişte.

— E timpul să ne spui ultima dorinţă, băiete.

— Ultima dorinţă? Dar pentru ce?

— Se face că nu ştie…

— Ultima mea dorinţă… Ultima mea dorinţă… Să-mi daţi nasturele căzut înapoi, asta e ultima mea dorinţă…

Sfetnicii se strânseră, vorbiră între ei apoi spuseră:

— Această dorinţă nu se poate îndeplini, pentru că astfel eşti absolvit de orice vină!

Începură să bată tobele. Mă gândeam la Severin, împărăteasa făcu un semn cu evantaiul de struţ. Eram urcat pentru spânzurătoare. Tobele încetară. Dar chiar cu o secundă înainte de a mă spânzura de-a binelea, mi se rupse de la haină un alt nasture, rostogolindu-se din nou la picioarele împăratului.

Împăratul înţelese că este un semn rău, întreaga curte amuţi la căderea nasturelui, părând

a fi cu mult mai îngrozitor decât primul. Din toţi cei de faţă nimeni nu cuteză să ridice nasturele.

— Mă tem pentru viaţa mea, spuse încet împăratul.

Mulţimea era uimită. Când m-am văzut liber, m-am uitat în jurul meu, am coborât, şi în tăcere m-am aplecat să ridic nasturele căzut. Toată curtea era uimită de curajul meu. De teamă, nimeni nu mai spunea nimic.

«Ce împărat războinic, pentru un nasture pierdut…» şi am plecat.

Cum am ajuns în lumea necunoscută a roboţilor şi mai înziu m-am urcat într-un nor argintiu

Am stat o clipă şi m-am gândit: ca să ajungi în lumea roboţilor, pe care nu o văzusem până

atunci, trebuie mai întâi de toate să ai pistrui. Altfel nu se putea. Aşa că am intrat în lumea roboţilor foarte repede, numai şi numai pentru că aveam pistrui. Când intri pentru prima dată în această lume a roboţilor, pare că nimeni nu-ţi aruncă nicio privire.

— Ah, priviţi, priviţi, am auzit un glas, Corniţă s-a rătăcit în lumea roboţilor.

— Corniţă? Cum aşa?

— S-o fi rătăcit din nou în vreo poveste, pesemene…

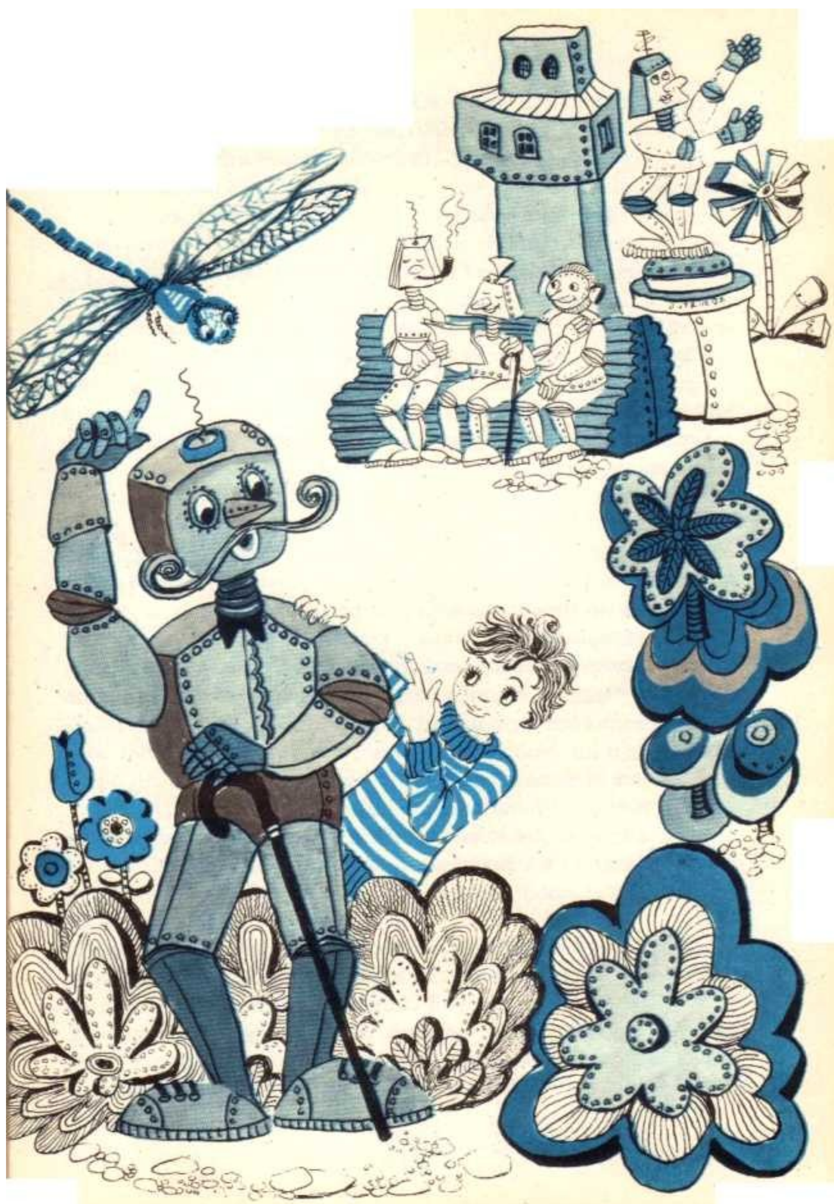
M-am întors speriat; în jurul meu un mic grup de roboţi, părând a fi şi ei mai degrabă tot copii. Se jucau, dar jocul lor îmi părea cu totul altfel decât al celorlalţi, pentru că făceau un zgomot îngrozitor, pe care ei nici nu-l băgau în seamă.

— Ce fel de joc este ăsta? am întrebat cu teamă.

— Să nu te sperii, îmi spuse un roboţel.

Cu toţii semănau unul cu altul atât de bine, încât era greu să-mi dau seama cine mi-a vorbit. Păream un biet omuleţ rătăcit în marea şi necunoscuta lume a roboţilor.

— Ce ştii să faci? m-au întrebat imediat.

Am stat şi m-am gândit. «Oare ce ştiam să fac?»

— Ştiu să mănânc hal viţă!

Au început să râdă cu toţii, făcând un zgomot infernal, bătându-se unul pe altul pe umăr.

— Ştie să mănânce hal viţă…

— N-am mai auzit de hal viţă.

După cum vedeam, cuvântul «halviţă» îi distra de minime sau poate mi se păruse mie.

— Şi mai ce ştii să faci?

«Oare ce mai ştiu eu să fac?»

— Am o cheiţă cu care pot să deschid orice boboc de trandafir încă neînflorit.

Credeam că am să-i dau gata cu lucrul ăsta. Dar midi roboţi nu prea erau interesaţi de aşa ceva.

— Ştiu să iau doctorii…

— Doctorii? Dar pentru ce?

— Cum pentru ce? Ca să ajungi împărat trebuie să iei doctorii, am minţit eu.

— Există doctorii ca să ajungi împărat?

— Există, cum să nu.

Lucrul acesta îi incintă pe micii roboţi, care şi ei ar fi vrut să ajungă, într-o zi, împăraţi sau în orice caz oameni ai curţii. Nu auzisem până atunci ca vreun robot să ajungă împărat; roboţii rămân toată viaţa roboţi…

— Aş vrea să ajung Robot-împărat…

— Cu toţii o să fiţi, numai dacă luaţi doctorii.

— Şi tu o să ajungi împărat? mă întrebară, aducându-şi aminte de doctoriile pe care le luam.

— Da, într-o bună zi am să ajung împărat. Dar voi ce ştiţi să faceţi?

Voiam să ies într-un fel din încurcătură. Se priviră unul pe altul, gândindu-se ce ar trebui să răspundă unui omuleţ venit din altă lume. După zgomotul pe care îl făceau, mi-am dat seama că începuseră să gândească. Câţiva închiseră ochii, pentru a-şi aminti mai bine ce ştiau să facă. «Nu sunt decât nişte mici roboţi, aşa că nu trebuie să-mi fie teamă de nimic…» într-adevăr, ce ştiau să facă aceşti mici roboţi? Cel mai mare dintre ei îmi vorbi în şoaptă:

— Ştim să rupem petale de flori!

— Cum rupem câte-o petală, cum adormim.

— Numai atât?

Din nou se priviră miraţi ca şi când întrebarea mea ar fi fost nepotrivită pentru ei, începuseră să se gândească adânc, adânc. Acum ştiam că gândesc după zgomotul din interiorul lor. Pe piepturile mirilor roboţi se aprinse de un beculeţ roşu. Asta însemna că ar fi trebuit să se grăbească cu răspunsurile, pentru că altfel s-ar fi defectat şi nimeni nu i-ar mai fi luat în seamă de aici înainte. Unul dintre micii roboţi se gândise atât de mult, încât începuse să vorbească singur, fără niciun rost; din mâini îi alunecau mici fulgere, în semn că se topea. «Când un robot gândeşte prea mult, ajunge să explodeze şi nu mai este nimic de făcut», mi-am zis pe loc. Abia în cele din urmă mi-au răspuns:

— Ştim să rupem petale de flori!…

— Cum rupem câte-o petală, cum adormim.

Era limpede că uitaseră că mi-au spus acelaşi lucru cu puţin timp înainte, dar nu mai aveam curajul să le amintesc asta. Ar fi însemnat să-i pun din nou să gândească şi cine ştie ce s-ar mai fi putut întâmpla.

M-am despărţit de micii mei prieteni. Le-am scris pe o bucată de hârtie cuvântul «halviţă», ca să-l poată ţine minte. Aşa înrit un pământean dacă ar fi venit pe aceste locuri îndepărtate şi i-ar fi întâlnit pe micii roboţi, aceştia nu ar fi pronunţat decât cuvântul «halviţă» şi el şi-ar fi dat seama că cineva, un om, mai trecuse pe aici.

Aş fi vrut să văd întreaga lume a roboţilor despre care aflasem atâtea lucruri. Am plecat mai departe. Pe o bancă în lumina soarelui stăteau câţiva roboţi-pensionari. Se vedea că sunt pensionari după firele electrice care tremurau în clipa în care începeau să vorbească sau să citească ziarul de dimineaţă.

Pretutindeni erau statui ale marilor roboţi din alte timpuri. Cu greu îi puteam recunoaşte: războinici, învăţaţi… Pe o alee trecea un bătrân robot îngândurat, îmi spuse:

— Cornită, pentru că aşa am aflat că te cheamă, ştii care e cea mai mare descoperire a mea?

— Sunteţi profesor?

— Da.

— Care este?

— Cea mai mare descoperire a mea este că

toată această rouă, pe care o vezi şi care se pierde în fiecare dimineaţă, trebuie s-o strângem în plicuri albastre…

— Şi cu plicurile ce facem?

— Le păstrăm până la adânci bătrâneţi!

L-am privit cu admiraţie. Dar tocmai atunci am văzut că deasupra sa se învârtea tot timpul o libelulă. L-am întrebat pentru ce asta, ce rost are o libelulă mereu deasupra capului său pentru că aşa ceva nu mai văzusem.

— Este inspiratoarea marilor mele proiecte… Uite, am putea iriga tot ţinutul numai şi numai cu ajutorul lebedelor care să tragă după ele, în fiecare dimineaţă, toate râurile şi fluviile.

— Asta e adevărat, am recunoscut.

— Sau mai putem face mari plantaţii de păpădie… Nu ştiu cum să-ţi spun, dar toată biblioteca mea miroase a foi de dafin Aşa că-ţi dai seama…

L-am lăsat în urmă pe bătrânul robot cu gândul de a privi la tot ce întâlneam în calea mea. Deasupra suus pluteau nori mari, liniştiţi, de nailon, pesemne o invenţie a bătrânului profesor. Undeva o floare-robot se defectase, un poliţist era cu totul stânjenit deoarece o frunză căzuse pe şosea, chiar la picioarele sale, şi încurcase toată circulaţia. Tuşi o dată atât de puternic, încât pe loc se opri întreaga circulaţie. De fapt, cum mi-am dat seama, numai astfel dirija circulaţia, tuşind şi strănutând tot timpul.

Seara începuse să se lase peste întreaga lume a roboţilor. Era o seară de vară liniştită, în care roboţii se întorceau acasă, direct din cosmos. Zi de zi lucrau undeva departe de casă, în locurile în care se defecta vreo planetă sau vreun nor. Când un robot se întoarce acasă, el se şterge mai întâi la uşa casei sale de pulberea stelară, adusă din locurile cele mai îndepărtate. Luna apăruse pe cer şi părea şi ea un cap de robot. Era destul de târziu pentru un copil rătăcit în lumea roboţilor, îndrăgostiţii-roboţi mai întârziau prin oraş; îi recunoşteai după felul în care se priveau îndelung, înţelegându-se parcă din priviri, în timp ce inimile lor mecanice băteau în piept cu putere.

Mă întrebam cum trebuie să arate o lacrimă de robot?

Cum stăteam aşa, am văzut de la depărtare luminile casei mele. Nu mă înşelam. Trebuia cu orice preţ să mă întorc. Am rupt o garoafă cu gândul că poate în felul acesta aş putea ajunge de îndată acasă. Dar nu se întâmplă nimic. «Ce trebuie să fac atunci?» Luminile casei se vedeau foarte bine, nu mai rămânea decât să vreau să mă întorc. Numai că distanţa era prea mare ca să pot ajunge pe jos până acolo. Cum citisem undeva, am aruncat o batistă în urma mea, să văd ce are să se întâmple. Batista căzu şi se prefăcu într-un nor argintiu. Am făcut câteva semne de despărţire, m-am suit uşor în norul argintiu… O clipă mi-a părut rău de plecarea mea, dar trebuia să ajung acasă.

Era şi aşa foarte târziu.

Cum trebuia să se sfârşească o poveste sau câte ceva despre caleaşca cu care m-am întors

Îmi părea că am ajuns la capătul unei călătorii în care văzusem atâtea şi atâtea lucruri, în drum spre casă, craii şi prinţii îmi tăceau semne din mină, în urma mea rămânea un castel, apoi încă unul.

— Ce fel de caleaşcă e aceasta? am întrebat pe un slujitor Am plecat doar din lumea roboţilor într-un nor argintiu…

— E o caleaşcă cu ferestre mici, din coji de nucă.

— Toată caleaşca miroase a iasomie?

— Toată, Cornıţă.

— Atunci e bine. Nimeni din cei de-acasă n-o să simtă pe unde am fost. Mirosul de iasomie o să le facă bine.

Pe scăriţa caleştii tocmai mă saluta omul care se rătăcise într-o oglindă.

— E caleaşca ta, Cornıţă, pentru tine am adus-o.

— Ah, vă mulţumesc, altfel nu aş fi ajuns acasă niciodată. Iepurii fugeau înaintea caleştii mele, zmeii chiuiau, împăraţii şi sfetnicii îmi arătau drumul.

— Ce se vede acolo? am întrebat…

— Căpcăunii se joacă cu confetti…

Balaurul cu frică pentru ţârâitul greierilor mă însoţea ca un bun prieten. Arcaşii multor împăraţi îmi trimiteau săgeţi din poleială, în amintirea locurilor prin care trecusem în urma mea era un întreg convoi, în semn că povestea se terminase chiar în acea noapte în care mă rătăcisem într-o poveste atât de lungă, întreg drumul era luminat de păpădiile care-şi trimiteau noaptea luminile lor palide, înaintam printre atâţia prieteni, prin mulţimea aceea. Panglici de toate culorile acopereau întreaga caleaşcă. Cu toţii mă recunoşteau amintindu-şi faptele prin care trecusem cu adevărat sau prin care mi se păruse că ar fi fost cu puţină să se întâmple.

Alaiul creştea cu alţi şi alţi cunoscuţi şi necunoscuţi curioşi de a şti peripeţiile prin care trecusem.

— Bine, dar nu e altul decât Corniţă…

— Cel care şi-a pierdut nasturele de la haină şi apoi…

Trebuia să-i salut pe fiecare printr-o mică plecăciune, în semn de mulţumire pentru tot ce făcuseră pentru mine în tot acest timp. Când caleaşca era aproape gata de plecare, am văzut pe un câmp înflorit pe micuţa Severin, încerca să rupă un mărăcine. Abia am putut să strig:

— Severin, nu rupe mărăcinele… O să fie furtună şi nu o să mai pot pleca…

Se opri când mă văzu urcând în caleaşcă şi îmi făcu un semn de despărţire.

— Hei, dar ce se vede acolo…

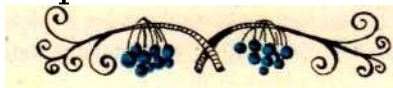
— A, e tot căpcăunul…

— Şi ce face? am întrebat.

— Strânge în braţe nori ca să-şi arate puterea.

Am urcat în mica mea caleaşcă şi am plecat. Piticii îmi luminau drumul cu micile lor felinare. Tot ce mi se întâmplase trebuia povestit de îndată, pentru că totul era adevărat. De-abia când am reuşit să cobor din caleaşcă am văzut că pe spatele caleştii mele scria cu litere mari că povestea se sfârşise…

Cuprins

Lector: IOANA RICUS Tehnoredactor. FLORICA WEIDLE
Dat la cuies 3.IV,1976. Bun de tipar 5.VI.1976.
Apărut 1976. Comanda nr. 1216. Tiraj 27.300. Broşate 27.300. Coli de tipar 5.

Lei 4.50